

The Subnational Level's Attempts to Influence EU Policy

A time comparative case study of the channels used by the regional
representation offices in Brussels

Fredrik T. Carlsson

**Political Science, Global Politics
Two-year Master's Programme
30 HP
Spring, 2019
Supervisor: Gunnhildur Lily Magnusdottir**

ABSTRACT

Micro-regions have gained an increasing awareness of their potential in global politics, an illogical development that have yet to be explained. In this study, we hypothesize that there is a trend where regions attempt to lobby EU-policy, and explore the role of regions, and their channels to Brussels: how they look today, and how they have changed over time.

In this exploration, we conducted a comparative case study where the Swedish regions' channels to Brussels were compared over time by a theoretical framework built on new regionalism ideas. To collect data, we interviewed representation office officials, and supported this data with a content analysis. We then compared our results to a similar study from 2007.

We found that the representation offices today lobby as a daily activity, and that monitoring is often emphasized to be pro-active in policy influencing. Money is still experienced as the prime logic for regional representation in Brussels, but possibilities for financial gain may incentive regional interest to contribute to the EU policy framework. The representation offices favor the European Commission as a channel, but this depends on where in the process the office enters, while informal networks are given an increased value for several reasons.

KEYWORDS

Multi-level governance, European regions, lobbying EU-policy, regionalization, Europeanization, new regionalism, informal regionalism.

NUMBER OF WORDS: 22000 (excluding attachments).

ABOUT THE AUTHOR

As a student of political science and global politics at Malmö University (Sweden), the author was an intern at Skåne European Office (SEO) in Brussels. SEO is a regional representation office promoting growth and development in the region of Skåne (Sweden) by enhancing its region's visibility and facilitating cooperation between its region and other European regions and relevant actors.

ACKNOWLEDGEMENTS

I would like to especially thank my supervisor, Gunnhildur Magnúsdóttir, for good and honest advice throughout the development and writing of this thesis. Her encouragement, guidance and support have enabled me to develop an understanding of the subject.

Thank you to everyone at SEO in Brussels, where I conducted my internship, for a very inspiring and educative period as a trainee. This internship sparked a personal interest for regional representation in Brussels, and much of what is studied, analyzed and discussed in this thesis.

Also, thank you to Linda Berg, co-author of the 2007 report which sparked my interest for studying the subnational level's channels to Brussels. Through her input, I was able to find additional interesting passages to include in the study.

And finally, a large thank you to all respondents that participated in the interviews in Brussels. Without your participation there would not have been a study.

Table of Contents

1. Introduction	1
1.2 The purpose of the study	2
1.3 Central research questions	5
1.3.2 Comments regarding the research questions	5
1.4 Relationship with global politics	6
1.5 Delimitations	6
2. Literature review	8
2.2 Multi-level governance and the EU	8
2.3 Regions, regionalism, regionalization, and Europeanization	9
2.4 New regionalism	12
3. Theoretical framework	15
3.2 The informal regionalism	15
3.3 Push and pull factors as the logic behind the establishment of regional representation offices in Brussels	17
3.4 Summary of the theoretical framework	19
4. Methodology discussion	21
4.2 Broad methodology discussion	21
4.2.2 Relationship between ontology, epistemology, and methodology	21
4.2.3 The case's relationship to theory	22
4.3 Methodological choices for data collection	23
4.3.2 Interviews as a methodology	24
4.3.2.2 Practical information regarding the interviews conducted in this study	26
4.3.3 Content analysis	28
4.3.3.2 Practical information regarding the content analysis conducted in this study	28
4.4 Critical discussion regarding the selected methodology and case	30
4.4.2 Reliability and validity discussion, and our generalizing ambitions	30
5. The case of Swedish regional offices in Brussels	33
5.2 The Swedish case: a short presentation	33
5.2.2 Swedish regions' channels to Brussels in 2007	34
5.3 Interview data: channels to Brussels	36
5.4 Interview data: the logic behind establishing regional offices in Brussels	40
5.5 Content analysis data	42
6. Analytical discussion	45
6.2 The subnational level's channels to Brussels	45
6.3 A Brussels of informal networks – but why?	46
6.4 Push or pull? – The logic of establishment	48
6.5 Channels to Brussels – a time comparison	49
7. Conclusion	52
7.2 What did we learn? – A summarizing discussion	52
7.3 Final words	54
<hr/> Bibliography	<hr/> 56-59
Attachment #1: interview questionnaire	60
Attachment #2: interview anonymity document	61
Attachments #3-8: transcriptions of interview respondent answers	62-85

1. Introduction

In global politics, the idea of an increasing importance of the region¹ as a powerful and serious actor in the global decision-making process cannot be overlooked. Regions have gained an increasing awareness that they can be the most powerful and appropriate level of organization to resolve problems on the top of the political agenda. This has sparked a regional interest in global decision-making, and resulted in regions developing international networks in order to participate in global politics (Pierre and Peters 2000:115-117). In Europe, regions often try – and succeed – in influencing the EU policy-making process (Keating et al. 2015:460-461). However, some argue that this development has not been logical, and have raised questions regarding how this has taken place (Marks et al. 1999:166). Fredrik Söderbaum, a scholar who has published several studies about the region's role in global politics and whose framework constitutes an important basis for the theoretical framework of this thesis, agrees (2016:1) and argues that there are “still important gaps in the explanation and understanding” of how and why regions act in Europe (2016:59).

Logical or not, the world has become increasingly regionalized (Bøås, et al. 2003:199), and there is a growing interest in governance related to the rise of regions and regional actors (Pierre and Peters 2000:66). In Europe, the number of regions continues to increase (Scully and Jones 2010:3), adding to the 281 we have today² (EC 2018). These regions have a long history of somewhat loose region-to-region relations, which have been intensified from the 1990s and onwards (Söderbaum 2016:174). These observations place the regional level as an interesting subject to study, relating to multi-level governance (see chapter 2.2) and the regionalization of the EU (see chapter 2.3).

With regions understanding their potential in European politics, many of them have established representative offices in Brussels – home to the main part of EU institutions. These offices gather information, lobby, and network with other subnational offices and EU institutions (Hooghe and Marks 2001:86). The establishment of these offices has grown

¹ We define the region (sometimes referred to as the “subnational level”) as the level below national, but above municipality (Söderbaum 2003:6). See chapter 2.3 for a more thorough definition.

² January 1st 2018. The number is based on the NUTS2-measurement. NUTS (Nomenclature of territorial units for statistics) is the basic classification for regional data in the EU (EC 2018).

rapidly³, giving the regions more direct links to EU institutions and opening up access for local and regional governments to lobby towards these (Keating et al. 2015:452-454). In the offices' aspiration to gain political power, they commonly form networks, and come together at various scales of action to produce collaborative mechanisms (Söderbaum 2016:98).

From these discussions, the idea of this study is born. The EU is unique due to the multitude of actors existing in a complex web, where there are established patterns of interaction where these actors bargain and share power (Kenealy et al. 2015:19). In this study, we dig deeper into the activities of some of these actors by exploring which channels the regions commonly use when attempting to lobby and influence policy-making in the EU via their representative offices in Brussels. For reasons further discussed in the next section (1.2), we see the importance of increasing our understanding regarding which routes the subnational level take and prefer to carry out their interests in Brussels.

Our study takes its starting point in a 2007 report by Berg and Lindahl, where Swedish regional representation offices' channels to Brussels were mapped and discussed. This was during the earlier stages of Swedish regions establishing offices in Brussels, why our current study contributes not only by (1) updating our knowledge and understanding of the channels used by the representation offices, but also by (2) comparing how these have changed over time. We suspect that things have changed based on Berg and Lindahl (2007:10), who argue that: "the cohesion within the European Union changes over time and actors in several levels of society negotiates and cooperate regarding the direction and implementation of the common European policy process".

1.2. The purpose of the study

As discussed, European regions have become strong political actors in the EU, but are often overlooked in EU studies (Söderbaum and Sbragia 2010:575). Many theories have attempted to explain this development, yet there is no single theory feasible nor desirable for this purpose (Gavin 2005:222). Drawing from this discussion, this is where our study aims to contribute, and fill in some of the gaps. We do this by raising questions regarding how and why subnational governments are active in Brussels.

³ In the 25 years to 2010, subnational offices in Brussels have grown from two to over 200 (Moore 2008:520; Wonka et al. 2010:467).

In this section, we continue the discussion from the previous pages by going more in depth regarding this study's purpose. We will discuss a research problem, a purpose, and launch and elaborate with a central working hypothesis. We do this in order to establish why this study is worth carrying out, and to gain an understanding regarding what relevance the chosen topic and case have – both in themselves, but also in the context of global politics⁴. Furthermore, this chapter also includes two main research questions⁵, and is concluded with a few delimitations (section 1.5), e.g. what is left aside and not focused.

Let us examine this study's main purpose, which is divided into two parts and formulated as follows: (1) to map the subnational levels' channels to Brussels, and how these look and are used in practice and (2) to compare these results over a period of twelve years in order to make assertions about how these channels, and the usage of them, have changed.

These two main purposes, and the research questions that will follow (see section 1.3), sprouts from a hypothesis claiming that the activities of the subnational level towards Brussels have shifted. Several scholars (Marks et al. 1996:186-189; Keating 1999:1; Pierre and Peters 2000:119-127; Farrell 2005:1-14; Lidström 2010:159-165)⁶ suggest that there is a trend regarding regions and their representation offices favoring an intensification of policy influencing and lobbying towards EU institutions over monitoring and information collecting⁷. We build this thesis on this hypothesis, with an ambition to explore this shift further⁸. Thus, in the process of exploring our two purposes, we are not only exploring the channels used by the subnational representation offices, and how they have changed over time. We are also aiming to explore our hypothesis in terms of if the shift that has taken place is grounded in the offices' prerequisites, and/or mandate from their owners and members in their respective home organizations.

⁴ See section 1.4 for the relationship to global politics.

⁵ To enhance the purpose of the study, multiple questions are asked throughout this chapter. However, note that the central research questions of this thesis are clearly defined in section 1.3.

⁶ And also my own experiences from working in Brussels (see the preface of the thesis)

⁷ This claim is further discussed in the literature review (see chapter 2).

⁸ We treat this exploration as a "sub-purpose", in the background of our two main purposes. This dimension is included due to a recommendation after communication with the authors from the 2007 report, and will hopefully further strengthen our analysis.

But why is it important to identify these channels, and study this subject? We answer that question by observing a change in the global political landscape. The phenomenon of multi-level governance (see chapter 2.2) has allowed for a multitude of non-state actors to enter the political playing field, challenging the sovereignty of the state-centric governance model (Hooghe and Marks 2001:1-2; Stadtmüller 2005:117-118; Söderbaum 2016:129-130). Regions are now “everywhere across the globe and are increasingly fundamental to the functioning of all aspects of world affairs from trade to conflict management, and can even be said to now constitute world order” (Fawn 2009:5). They have arrived to stay, and will continue to play a significant role in the future (Scully and Jones 2010:13, 244-245; Söderbaum 2016:172).

In Europe, the intensified creation of regions has become increasingly important in the making of EU policy during the last two decades (Söderbaum 2016:111-113). Furthermore, European regions are relatively new actors in a relatively new political landscape, yet they have shown an increasing interest in developing international networks, often driven by an economic logic (Pierre and Peters 2000:114-119). An effect to this development is that national governments have seen a decrease in their control over the subnational government in how it interacts with actors outside of their own geographical boundaries (Hooghe and Marks 2001:89; Söderbaum 2016:113). In Europe, this has given regions a new somewhat sovereign status (Scully and Jones 2010:2). They design partnerships, inter-regional co-operations, and engage in cross-border activities, all in order to compete on the international level (Keating et al. 2015:449-450). Simultaneously, some argue that the argument that regions challenge the old state-centric governance model is somewhat overdriven (Fawcett 2005:34-35), and that regional actors would generally never go against their national government (Keating et al. 2015:454). Here is where one could raise questions, and where we perhaps have identified a gap in the literature⁹. We therefore want to explore how regional actors work, who is involved, which channels are used, and how (or if) these have changed.

Regarding our case, we aim to study Swedish regional representation offices and their channels to the EU¹⁰. The Swedish regions started to establish representation offices in Brussels around the millennium shift, but were involved in networking with the EU long

⁹ The “gap in the literature” is further explored in the literature review (see chapter 2).

¹⁰ For background information regarding the case, see chapter 5.2.

before their entry in 1995. They attempt to influence EU decision making mainly because these decisions have important consequences for the Swedish regions, often with an economic logic (Lidström 2010:159-165). Thus, our case represents a case where regions from an EU-member state establish representation offices in Brussels in order to partake in the process of creating EU policy. An interesting case in itself, especially for Swedes, but also an interesting case in a broader perspective. As discussed more thoroughly in chapter 4.4.2, Swedish regions are not necessarily much different from other European regions in how they adjust to preconditions that the EU sets for how they can carry out their responsibilities (Lidström 2010:170). Studying the Swedish case could contribute to an important broader understanding of how the regions work, and which channels they use in order to carry out their interests in and towards the EU.

1.3. Central research questions

This leads us to the two central research questions that we will attempt to answer and discuss in this thesis. They are as follows:

- (1) *Which* channels are the Swedish regional representation offices in Brussels using in order to attempt to influence EU policy and lobby towards EU institutions?
- (2) *How*, if in any way, have these channels, and the usage of them, changed since 2007?

1.3.2. Comments regarding the research questions

As our main purpose implies, we aim to identify the Swedish regions' channels to Brussels, and how these regions use their Brussels representation offices in order to influence EU policy and lobby towards EU institutions. Therefore we use two research questions, where the first aims to identify the channels chosen and preferred today, and the second aims to go further by making a time comparison, comparing our case with the 2007 case in Berg and Lindahl's report. The second research question will be emphasized, since it is more puzzling and where we believe that we can make an important contribution to this topic of research.

Regarding the exploration of our working hypothesis, which claims that regions engage more in policy lobbying and influence today than before, this mission could have been included in its own central research question. However, it is excluded since focus lies in the channels used. Nevertheless, where we will still explore if this shift (that our hypothesis suggests) is due to changes in the representation offices' size, mission, strategy, interests and/or political

mandate from their respective home organizations. These tendencies, that regional lobbying towards the EU started to consume more resources, time and effort, were already identified in the 2007 report¹¹.

To conclude these comments, note that in the second research question the year 2007 was selected only due to this being the year of the Berg and Lindahl study. Thus, this is our clearest reference point in time used for our time comparison.

1.4. Relationship with global politics

Given that this is a thesis written as a part of a university examination within the field of global politics, it is important that it discusses how it relates to this field. Surely, this discussion has already been touched upon. Nevertheless, we further highlight this discussion, and perhaps simultaneously further strengthen our purpose discussion regarding why this study is important to carry out.

The key in this discussion is how the thesis finds its purpose in the contemporary discussion regarding multi-level governance, especially in the European context (see chapter 2.2). In this discussion, scholars have noted and identified how the world has become less focused on state actors, opening up the field of international decision making to non-state actors. As further discussed in chapters 2 and 3, Söderbaum (2016:32) argues that regionalism (and thus, regions) is a structural component of today's global politics. Therefore, in this study, we explore the region as a subnational level of government, in its attempts to find routes and paths in order to participate in this new governance system and we motivate our study by arguing that European regions attempting to influence EU policy are important to understand.

1.5. Delimitations

To conclude this chapter, a few delimitations should be mentioned. First and foremost, it should be reminded that we use the Swedish regions as a single case. For reasons discussed in chapter 4, this case might not be generalizable, as there are differences in the European regions' political structures and organizations. Thus, the generalization power in our findings could be questioned, which makes us careful in such determinations. The Swedish case can, however, provide us with possible indications regarding the role of regions in European multi-

¹¹ For a short walkthrough of the 2007 report, see chapter 5.2.2.

level governance, and contribute to the discussion about how regionalization has developed in Europe and the EU.

We also note that there are other types of Swedish representation offices in Brussels, such as city offices, and municipality and university network offices. One could assume that these offices, due to their generally smaller size and budgets, are not engaging in lobbying as the larger and more powerful regional offices are. Therefore, they have been excluded from the units measured in this study.

Finally, through a broader lens, one may argue that there is a very interesting perspective to be added regarding how regional activities in Brussels could impact democracy, international relations, and world order. This might be especially interesting given the discussion presented before regarding regions gaining political power on the expense of the nation-state. Though we will at some instances somewhat touch upon these discussions, their size and scope force us to exclude a focus on them. The channels used by the regions, through their representation offices, and how these have changed over time, will have to do in terms of which tasks this study undertakes.

2. Literature review

Our literature review aims to place the topic of the thesis in an academic context and discussion. By exploring the vast field of theoretical discussions of multi-level governance and regionalism, we will be able to better understand our theoretical framework, and to identify gaps in the existing literature. Note that the sections in this chapter (2) does not contain our theoretical tools used for analysis. The theoretical framework (chapter 3), where we include these tools, is however built upon this chapter, but will in some aspects go more in depth, especially regarding the concept of regionalism.

This chapter starts with a broad discussion regarding the concept of multi-level governance (section 2.2), defining and discussing the concept both generally but also in the European context. Subsequently, we explore and discuss regionalization, Europeanization, and regionalism (sections 2.3 and 2.4).

2.2. Multi-level governance and the EU

The concept of governance, which in itself could be worthy of its own thesis, has increasingly often been portrayed as “multi-level governance”, where the supranational, international, national and subnational levels and processes of government are interlinked in a negotiated fashion (Pierre and Peters 2000:72). It is a rather popular term, used widely to refer to processes, strategies and structures both within theories of European integration and international relations (Piattoni 2009:163-164). For us in this thesis, we approach multi-level governance as a concept that describes the dispersion of authoritative decision making across multiple territorial levels (Hooghe and Marks 2001:xi), and acknowledges the existence of overlapping competencies and political actors among multiple levels of governments (Marks. et al. 1996:167). More simply put, it is a system in which power is shared between the supranational, national, and subnational levels (Kenealy et al. 2015:10).

The first obvious feature of European governance is that most of the activities of making and implementing policy involve multi-level activity (Pierre and Peters 2009:95). The political landscape in the EU has evolved and transformed, and power has been transferred either down through decentralization, or up towards supranational institutions as the European Central Bank, the European Commission and the European Parliament (Tatham and Mbaye 2018:656-657). This exemplifies European multi-level governance, a term that many scholars see as a natural component of decision making in the EU (Hooghe and Marks 2003:234). It

characterizes much of the decision making within EU institutions, and the relationship between these and institutions in EU member states (Pierre and Peters 2000:75-76), making “policy-making and implementation in the EU ... a complex interplay between levels of decision making” (Lidström 2010:156). A powerful player in this process has been the European Commission, which has taken the role as policy formulator and agenda setting beyond the nation-state in the European context (Knill and Tosun 2012:232-233).

A part of what makes the EU so unique is that actors exist in a complex web where they must bargain and share power in an effort to reach acceptable agreements (Kenealy et al. 2015:19). In theory, and sometimes in practice, the European multi-level governance approach has distributed power between the EU, national, regional and local level (Peterson 2009:114). This has somewhat erased the wall in Europe between domestic and foreign politics, thus allowed for (and even encouraged) the local and regional governments to engage not only in horizontal activities, but also more vertical (Berg and Lindahl 2007:14; Scully and Jones 2010:1-2). This has led to a shift in the political authority from the national level down to the subnational (Hooghe and Marks 2001:xi), and ultimately to regional (and other local) governments bypassing national governments by creating direct links with other European actors and EU institutions (Söderbaum 2005:101-102). In the more contemporary discussion, this has led to a divergence between local and national levels in regards to responding to contemporary issues in Europe, such as for example the latest migration crisis (Spencer 2018:2034).

2.3. Regions, regionalism, regionalization, and Europeanization

A key aspect of creating multi-level governance in Europe over the past half century has been regionalization, which has shifted political authority from the national level, either down to subnational level of government, or up to the supranational level (Hooghe and Marks 2001:xi). Regionalization, at least in our study, translates to the continuous process which, spontaneous or autonomous, gives rise to the formation of regions (see next page for definition), and subsequently to the emergence of regional actors, networks and organizations who deepen or widen activity, trade, people, ideas, or conflict at the regional level (Fawcett 2005:25). In the European context, regionalization, often discussed as “Europeanization”, has come in the form of decentralization, and the creation of many subnational regions. This

peaked during the 1970s and onwards, especially striking in Belgium, Spain, Italy, United Kingdom, and France (López and Tatham 2018:764-766).

The time has come, as promised in this text's introduction, for a more thorough and clear definition of what we mean by a region in our study – even if there might not be much controversy to the term. As previously mentioned, we are studying the region as a subnational actor, simultaneously realizing that there are other levels of government that could constitute the subnational level, such as the city or municipality level. Nevertheless, our interest here is in this type of region. It should also be mentioned that when we speak of regions in this study, we speak of “micro-regions”. With this, we mean the level below the national level, but above the municipality level – in contrast to “macro-regions”, or “world-regions”, which are usually made up of many states and/or nations and would be much larger geographically (Söderbaum 2003:6). Regions contain a multitude of strategies, ideas, and identities that relate to the region, which meet, merge, and compete, both within and outside of their own territorial boundaries (Söderbaum 2016:161). They could be created based on many different values and interests, such as geographical, cultural, economic, administrative, political and/or security (Söderbaum 2016:98). Most regions have geographical borders, which inhabits a given territory, society, and community of which there are one or many bodies of government which rule, though systems might differ (Söderbaum 2003:6-7; Hettne 2003:27-29). Regions could be institutionalized, but they do not necessarily have to be (Fawcett 2005:23-25), as regions can be created for affective or statistical purposes, or to take on more administrative tasks (Scully and Jones 2010:6). However, in the European context (which we are within in this thesis), a region most often implies a territorial entity that is represented in the Committee of the Regions¹² (Söderbaum and Sbragia 2010:515).

Returning to the concept of regionalization, it should be mentioned that regionalization, as well as for example globalization, forms a part of a global transformation (Hettne 2003:39), both from a nation-state up perspective, but also from a “global-down perspective (Hveem 2003:91-94). It has (and is) increased exchange, contact and coordination within a given region, resulting in regions putting increased emphasis on organizing cross-border transactions and activities (Hveem 2003:83-84). This development has, for some, been

¹² The European Committee of the Regions (CoR) is the voice of regions and cities in the EU, representing local and regional authorities across the EU and advises on new laws that have an impact on regions and cities (CoR 2019¹).

desirable, and used as a strategy to tackle growing global political, economic, and security issues by highlighting the regional perspective in global politics (Krickovic 2015:560-561). Simultaneously, however, some argue that the rise of regions in Europe has challenged EU democratic mechanisms (León 2018:706-707).

The discussion regarding regionalization leads us to the concept and theoretical field of *regionalism*, which constitute the basis of our theoretical framework (chapter 3). In this chapter (2), we will approach regionalism from a very broad perspective, while we in our theoretical framework will look upon regionalism from a (for us) more contextually relevant perspective.

The heartland of the theory of regionalism focuses on the impact of rising levels of regional exchange (Hurrell 2005:46). However, when attempting to find a clear and consistent definition, we meet resistance since there is no single form and mode of regionalism (Söderbaum 2003:1; Fawcett 2003:23). Regionalism means different things to different people in different contexts and time periods, and there are also “fundamental disagreements regarding how regionalism should be studied and compared” (Söderbaum 2016:1). Nevertheless, we approach the concept by gathering multiple definitions.

We start by distancing it from regionalization, which is the *process*, instead finding regionalism as a *programme* or *ideology*, where there exist clear ideas of regions establishing goals and values (Hveem 2003:83). As a theoretical field, regionalism attempts to understand regional aspects in world affairs, such as trade agreements and security regimes, and does so by studying economic, cultural, political and social aspects (Ferrell 2005:8). It acknowledges regional actors as serious actors in world affairs, and attempts to provide explanations to their desire to draw on, copy, and link-up with other actors and experiences, and engage in inter-regionalism and the construction of international communities (Fawcett 2005:21). Ultimately, it attempts to understand what regions are, how they evolve and consolidate, and how we should compare them (Söderbaum 2016:1-2).

Regionalism is also, and perhaps more often, used as a normative position – as a political programme (Hurrell 2005:52-53) – where the creation of regions are encouraged and where they as actors in global politics aim to pursue and promote common goals in one or many policy areas (Fawcett 2005:23-25). Viewed in this perspective, regionalism becomes something worth expanding upon – something good that can solve a variety of collective

dilemmas (Söderbaum 2016:2-3) or even constitute a new world order (Hettne 2005:269; Katzenstein 2005:i; Söderbaum 2016:32). Desirable or not, regionalism as a political strategy has witnessed a severe intensification across the globe during the last couple of decades (Farrell 2005:1). This strategy and development has been well expanded upon in Europe, where regionalism ideas was used as a post-World War II strategy¹³ to integrate Europe after a history of endless wars (Söderbaum and Sbragia 2010:565), often born from an idea to integrate European regions economically (Mistry 2003:117).

As a part of the EU expansion process, the EU has incorporated many regionalism ideas, and put pressure on its members states to do the same (Scully and Jones 2010:7-8). This leads us back to the concept of Europeanization, which is used as an equivalent of European integration (Héritier 2005:199), or the European approach to regionalization, as discussed in the introduction to this section. Europeanization is the “process by which domestic policy areas become increasingly subject to European policy-making”, and has increased interaction and dependency between European actors, institutions and member states (Börzel 2002:6-11). Thus, Europeanization affects EU member states in their structures and institutions, forcing them to comply with “European requirements” (Knill and Lehmkuhl 2002:257-258). It is a two-fold process, entailing both from a “bottom-up” and a “top-down” perspective (Börzel 2002:15), also referred to as “uploading” and “downloading” (Grabbe 2005:119; Heidbreder 2017:1180). We will have reason to return to this discussion in our theoretical framework.

2.4. New regionalism

Differences amongst scholars in discussions around regionalism have given rise to the distinction between new and old regionalism (the latter as described in section 2.3). It is not necessarily clear where ‘new’ begins and ‘old’ ends (Söderbaum and Sbragia 2010:567), but the main distinction is found amongst the different views regarding the value of (or rather the weakening of) the nation-state as an actor in global politics (Keating 1999:2-7). New regionalism widens the perspective in terms of the number of actors and policy areas by adding emphasis to civil society and private business actors, thus further complexes global politics by the acknowledgement of a multitude of actors in a multitude of institutional levels

¹³ Söderbaum (2016:16) later adds that the phenomenon and theoretical field of regionalism is by most scholars often claimed to have started in the ashes of World War II. However, he argues that this is “to ignore the many varieties of regions and regionalism apparent in different historical periods.”

(Söderbaum 2003:1-6; Söderbaum 2016:27-31). The shifting focus from nation-state to region makes new regionalism appear less exclusive and protectionist, providing a bottom up-approach in an ever-expanding number of policy fields (Stadtmüller 2005:118; Söderbaum 2016:27, 129-130), but does so without fully rejecting the nation-state as a serious actor in global politics (Söderbaum and Sbragia 2010:576-577). To advance this discussion even further, some scholars speak of a “*contemporary regionalism*”, where regionalism has now become a structural component of today’s global politics, adding further complexity by acknowledging an array of state, market, civil society, and even external actors who come together at various scales of action and produce multiple regions and regional collaborative mechanisms (Söderbaum 2016:31-34, 98). Some of this complexity is characterized by the addition of how this variety of actors often meet and interact under rather informal circumstances (Söderbaum 2003:1-2). We will have reason to return to this discussion in our theoretical framework.

Furthermore, new regionalism ideas have allowed for a deeper integration of local and subnational governments, advancing their relationships to go beyond what has been previously observed (Gavin and de Lombaerde 2005:73-75). As discussed, the EU has been the prime example of approaching new regionalism ideas (Söderbaum 2016:1), and perhaps the most debated (Söderbaum 2003:1), where the European approach has integrated Europe with its regions extensively. This has brought European citizens, values and norms closer together, and contributed to peace, prosperity and democracy in Europe (Kenealy et al. 2015:111-112; Gavin 2005:222), even though some would argue that it has challenged European democratic mechanisms (León 2018:706-707).

New regionalism ideas are often discussed alongside globalization in regards to “what is new” (Söderbaum 2016:32). Many scholars argue that new regionalism ideas are used as a political resistance to economic globalization (Foque and Steenbergen 2005:59; Söderbaum and Sbragia 2010:571-572; Söderbaum 2016:34), and that new regionalism ideas would not exist if it was not for the effects of globalization (Söderbaum and Sbragia 2010:579). However, returning to the process of regionalization, it is important to understand that globalization and regionalization occur simultaneously, and are intimately connected in shaping the world together (Bøås et al. 2003:197; Söderbaum 2016:51). Another view is that they shape the world alongside each other, where regionalism emphasizes regional values and dimensions in

a globalized world – offering regional perspectives and solutions to globalized political issues (Hettne 1999:23; Foque and Steenbergen 2005:60-65).

To conclude the literature review, we should sum up by highlighting some of the gaps in the literature in order to understand where our study can contribute. Söderbaum (2016:1, 59) sums it up best and argues that it is not clear how, and by which motives, the region acts in Europe. In the literature discussed in this chapter, it is not clear how the subnational level acts as an independent actor in European affairs. As regionalist ideas have been dominant in the shaping of the EU as of late, we observe an endless amount of regional actors joining the EU policy-making process. It is however somewhat dizzy in regards to how their activity looks. Many theoretical frameworks have attempted to explain this development, but there is no single theory that can explain the wave of regionalist ideas better than any other (Gavin 2005:222). Both neoliberal and neorealist scholars have tried to contribute to explanations alongside new institutionalist scholars and many others. This theorizing have, however, often led to confusion and rivalry between different theoretical standpoints, often rooted in the view of the state, and whether or not it is the central actor in EU policy making, or an equal actor amongst many others (Söderbaum 2003: 8-12; Söderbaum 2016:27-30). Given the confusion identified in this discussion, here is where we aim to contribute by focusing on the region as a subnational actor in EU policy making, and by identifying and exploring their activities and interests in Brussels and the channels they use in their daily work.

3. Theoretical framework

This study, which is theory-consuming¹⁴, use existing theory in order to explore its case. For this purpose, we build a theoretical framework by narrowing down some of the discussions regarding new regionalism from chapter 2. In this chapter, we present and discuss that framework, consisting of our theoretical assumptions and tools.

Relating to our research questions, especially the second one (see chapter 1.3), we aim to construct a theoretical framework that helps us explore how the regions' channels to Brussels look like and work in practice, while simultaneously capturing the logic behind why regions establish offices in Brussels. Therefore, we present two tools in our framework, where the first aims to capture actors within the new regionalism framework (section 3.2), and the second aims to capture more structural logics behind the establishment of representation offices in Brussels (section 3.3). A summary of the theoretical framework will then conclude the chapter (section 3.4).

3.2. The informal regionalism

As discussed in chapter 2.4, new regionalism is distinguished from old regionalism largely due to its increased emphasis on the multitude of actors creating policy in an expanding number of policy fields. In this section, we travel deeper into the field of new regionalism in order to explore how this web of actors can look like, and work in practice.

We do this by returning to Söderbaum, and some of his new and contemporary regionalism discussions. When studying the process of regionalization, and the ideas of new regionalism as a normative position and political strategy, he finds interest in and emphasizes the new vast amount of actors that have joined the policy-making process at the global level – many of them from the subnational level. Söderbaum (2003:1-2) argues that new regionalism is characterized by its multidimensionality and complexity, and how it involves a variety of different actors who often come together in rather *informal* multi-actor coalitions. From this discussion, we find and add our first tool to our theoretical framework, concerning the actors involved in creating these mechanisms. Söderbaum makes a distinction between formal and informal regions, where one is more structured and organized, and the latter less visible and precise (Söderbaum 2003:15). But in this distinction, formal vs. informal regionalism also

¹⁴ For clarification, see chapter 4.2.3.

covers formality (or not) regarding the actors' channels, contacts and networks (Söderbaum 2016:32-34). Within this discussion, Söderbaum (amongst others) refers to informal regionalism as the regionalism from below, which includes a wide range of non-state actors and informal activities such as companies, ecologies, ethnicities, civil societies amongst many others (Söderbaum 2016:58). This definition should be contrasted to formal regionalism, often discussed as the EU regionalism (and, according to Söderbaum, falsely so), where regionalism is institutionalized, and where regionalization generally takes place within the many EU institutions and their frameworks (Söderbaum 2016:79-83, 85-87).

The notion that informal regionalism has been previously discussed as failed regionalism, in contrast to the predominant more formalized "European regionalism", is a missed opportunity in the research of regionalism (Söderbaum and Sbragia 2010:565-567). This catches our interest, and calls for further investigation in our study. How formalized, or "informalized", are the channels used by the regions and their representation offices when attempting to influence EU policy or lobby towards EU institutions? Söderbaum argues that informal processes often operate within the otherwise so heavily institutionalized EU (Söderbaum and Sbragia 2010:575; Söderbaum 2016:101-103), and that all actors involved in global politics today, regional or not, uses both formal and informal forms of organization and channels (Söderbaum 2016:31-35). Furthermore, informal regionalism is an important focus in the new regionalism discussion (Söderbaum and Sbragia 2010:574), and, as Bøås et al. (2003:204) argue, there is so much more to regionalism than the focus on formal regional organizations and networks. However, theoretical discussions generally put emphasis around formalized co-operations, contacts and networks in this matter – and we might have missed many channels by ignoring this perspective. This is something that we take into account when attempting to answer our research questions from a new regionalism perspective.

In addition to this there is, as previously touched upon, another interesting dimension to this discussion. Söderbaum (2016:111-114) argues that informal channels can be used in order to "bypass the national government". By promoting themselves as key actors in European multi-level governance and Europeanization, regions have taken charge of the political landscape on the expense of the nation-state, finding alternative routes in informal channels and networks. This contradicts Keating et al.'s (2015:454) claim that the regional level rarely goes against its own national government (also see Tatham 2013), further raising questions around this

phenomenon. Therefore, we do not neglect the informal dimension of regionalism, and add it to our theoretical framework.

3.3. Push and pull factors as the logic behind the establishment of regional representation offices in Brussels

This theoretical tool focuses less on actors and their relationships, and instead captures structures by examining the logic behind why regions choose to establish representation offices in Brussels. This will help us in our time comparison, again relating to our second research question, since Berg and Lindahl (2007) also discussed this subject. As discussed throughout chapter 1, we would like to further investigate a potential shift in the pre-requisites of the regional representation offices in Brussels, hence the importance for identifying the interests (or as we call them, logics) behind the establishment and the activities of the offices.

In the literature, we can generally find three main reasons other than information exchange why the subnational level is interested in EU policy: economic, cultural, and political (Keating et al. 1999:3-5; Hooghe and Marks 2001:87). The motivations revolving around the opportunities given to the regions in the promotion within these three areas are what shape the strategies of the regions when deciding to operate in the global market (Keating et al. 1999:11).

As new regionalism would suggest (see chapter 2.4), there are of course many other policy areas which draw regional attention, such as environment, security, or identity (see Söderbaum 2016:119-127). Nevertheless, many scholars, some of them apparent in this thesis, seem to focus on the economic and political dimensions of regionalism, why we choose to do the same. As previously noted (chapter 2.3), ideas of “old regionalism” invoked a lot of economic integration, at least in Europe (see for example Gavin and de Lombaerde 2005). However, theoretical assumptions of new regionalism go beyond the economic dimension, simultaneously acknowledging potential political gains (and losses) that can be achieved by regional activities in global politics (Mistry 2003:121-124). A general assumption, that could explain why regions continue to press the EU policy agenda by both logics, is that poorer regions will get financial help while simultaneously contributing to European competitiveness (economical logic), while the political logic is showing the potential economical losers that there is something for everyone in the European project (Keating, et al. 2015:461).

These two logics lead us to the question of where the regions, and their representation offices, are today. Have they established offices in Brussels mainly to be, as Scully and Jones (2010:9-10) discusses, *policy-makers* or do they want to be *policy-takers*? In other words: are regions present in Brussels because they want something (economically), or because they want to contribute with something (politically).

From this distinction, we find our second theoretical tool by adding the theory of push- and pull-factors. This tool is originally constructed by Marks et al. (1996), who also argue that the two main logics for regional representation in the EU, other than information exchange, are economic and political. They work with two hypotheses, or “two theoretical tracks”: arguing that the logic behind regional representation is either (1) due to financial gain/save, or (2) due to forging political relationships, and thus share competencies and response to different interests and such (1996:164-170). Another way of putting it is how Lidström (2010:161-163) argues, when claiming that regional offices in Brussels work either “downwards” (economic), in order to for example capture resources, or “upwards” (political), in order to for example shape EU policy at an earlier level. This discussion is also related to Europeanization (see chapter 2.3), where we described the EU approach to regionalization as a “two-fold process” (Börzel 2002:15), where actors in the policy making process are engaging in “uploading” and “downloading” (Grabbe 2005:119; Heidbreder 2017:1180). No matter what we choose to call these two logics, we note (and claim in our working hypothesis) that the regional representation offices have through time shifted towards a more political logic, which was also argued by Marks et al. (1996:186-189) more than 20 years ago.

This aside, Marks et al. (1996:167-169) operationalizes the economic/political dimensions by measuring *resource pull* (more for the economic-logic) and *resource push* (more for the political-logic). Resources in this case does not necessarily have to be material, as they can also be cultural (1996:169). Now, in our study, we will not measure the amount of push and pull factors amongst the regions that we examine. Perhaps, Marks et al.’s operationalization is not even valid, due to the 25 years passing. However, we will adopt some of the theory here and add it to our framework, claiming that the logic behind Marks et al.’s theoretical discussion could still be reliable.

Marks et al. argue that regional governments put effort into influencing European policy areas where there is resource pull available (1996:168-169), as the money that is allocated through

for example EU structural funds is a prime inducement for the regions to mobilize in Brussels. This means that regions establish themselves in Brussels for financial motives, or the pull-logic. However, remembering new regionalism's weakened emphasis on the economic rationale, we do not focus only on the resource pull-logic, but also take into account the resource push-logic (the political logic). Here, theory suggests that subnational governments put resources into the European project to gain in size and, subsequently, gain in influence and gain a greater likelihood of being heard and become a more serious voice in Brussels (Marks et al. 1996:169).

Constructing a theoretical tool with these two logics allow us to engage in a more serious discussion regarding the motives of regional interest and representation in Brussels. This discussion also relates to our "sub-purpose", which we see as a part of our time-comparison, where we would like to explore what motivates and drives regional representation offices in Brussels. Understanding the distinction between the logics, we also have a theoretical tool that could help us to understand which mandate, mission, and interest the regions have for being present in Brussels. We do this in order to strengthen our analysis, especially in regards to our time comparison in our second research question.

3.4. Summary of the theoretical framework

In chapters 2 and 3, we explored and discussed the field of multi-level governance. By focusing of the rise of micro-regional exchange that is captured within the ideas of regionalism, we noted a development from old to new regionalism, shifting focus from a world of states to a world of regions.

By putting emphasis on the European context¹⁵, we found two theoretical tools built on ideas of new regionalism, that we hope will help us to provide answers to and discuss our two research questions, especially the second (see chapter 1.3). These tools capture both how actors are used by the subnational level in order to lobby in Brussels (chapter 3.2), but also structures, in our case by which logic these governments establish themselves in Brussels (chapter 3.3). Our first tool (actors) discusses the formal vs. informal dimensions of regionalism. Here, theory would suggest a shift to the latter – a shift that would promote the

¹⁵ It should be mentioned that our perception of new regionalism is "Euro-centric", as Söderbaum (2016:178-179) argue. Nevertheless, our perception is more suitable for this study, given that we are investigating European regions. However, this could be criticized since regions in other parts of the world might function differently.

regions' status as a political actor in global politics, and that could be used in order to bypass the state. We interest ourselves for these informal channels, and to which extent and how these are used in the otherwise very formalized EU. Our second tool (structures) is instead focusing on the logic behind regions' establishing representation offices in Brussels. Inspired by a discussion rooted in the concept of Europeanization, we discuss push- and pull-factors, as Berg and Lindahl (2007) did twelve years ago, and construct a theoretical tool that would suggest that offices generally are established by two logics: economic and political. We include this tool in order to discuss what drives regional representation in Brussels, and are interested in if there is a changed mandate from the home organizations, and/or a change in terms of the prerequisites for the representation offices. This second tool will be of great help in our time comparison, which constitutes our second research question.

4. Methodology discussion

With an interest for regional involvement in European politics, and by discussing multi-level governance and new regionalism, we have identified a gap in the literature and launched a working hypothesis and a pair of research questions. But before putting our teeth in the analysis, a thorough methodology discussion is in order. This is important since the relationship between research question(s), hypothesis, and method of data collection must fit, and be logically appropriate¹⁶ (Halperin and Heath 2017:308). Therefore, we use this chapter to thoroughly discuss our research design, which is the methodological plan that describes the project format, including *what* observations to make, and *how* to make them (Spray and Roselle 2017:47; Halperin and Heath 2017:12).

As our literature review, we start broadly, discussing our ontological and epistemological stances, and how our case uses theory (section 4.2). We then discuss our choices of methods for data collection (section 4.3), and conclude the chapter by a critical discussion regarding potential issues with validity, reliability and generalizations (section 4.4).

4.2. Broad methodology discussion

Methodology, at least for us, is concerned with how we obtain legitimate knowledge of the political world (Halperin and Heath 2017:26). Before we discuss this, we must start broader by asking ourselves fundamental questions about the nature of knowledge, how we acquire it, and if it is even possible to produce in the social sciences. Therefore, we start by discussing ontology and epistemology – and their relationship between each other and to methodology (section 4.2.2). Subsequently, (section 4.2.3), we touch upon this study's relationship to (and how it uses) theory.

4.2.2. Relationship between ontology, epistemology, and methodology

The terms ontology, epistemology, and methodology relate to fundamental issues concerning research practice and knowledge. While ontology is concerned with “what is” or “what exists”, epistemology is concerned with “what is knowable” (Halperin and Heath 2017:26). Another similar way of viewing these is that ontology refers to “what is reality”, while epistemology refers to the “view on the nature of knowledge” (Eriksson and Wiedersheim-

¹⁶ Furthermore, a thorough methodology is essential, given this text is a thesis written as a part of a Master's Programme.

Paul 2014:83). Both of these terms are relevant to political science research since the social world is fundamentally different to the natural world (Halperin and Heath 2017:26).

Halperin and Heath, who will be referenced much throughout this methodology chapter, discusses a distinction in this view between positivists and non-positivists. The positivist view argues that political researchers can indeed produce factual, reliable and objective answers about the social world, and establish and conclude causal mechanisms with precision (2017:26-30), not only once but again and again (Ekström 1992:108). Producing knowledge in the social sciences this accurately, with little or no room for interpretation and value errors, would encourage us to collect larger amounts of data in a more quantitative fashion. Perhaps, this is not what we are aiming for here, given that we are studying a single case to explore our main purposes. While we do not neglect the positivist view, we realize that our single case, and the analysis and knowledge it produces, is more related to the interpretivist view of how knowledge is produced.

Interpretivists argue that social researchers cannot produce knowledge with the same accuracy as positivists since the social world is very different from the natural world. In this view, there are no universal laws that apply to all cases since the social world is what we experience it to be: subjectively created. Our role as social science researchers is merely to achieve an understanding of human behavior through an interpretation of the meanings, beliefs, and ideas that give people reason for acting (Halperin and Heath 2017:41). Furthermore, positivists and interpretivists differ in their conceptions of what constitutes explanation, and in their understanding of evidence (Halperin and Heath 2017:44). Thus, as interpretivists (in this study), we use our case to explore, and to say something interesting about the phenomenon of regional representation in Brussels. We aim to uncover meanings that provide reasons for action, but are respectfully careful with claiming that we produce universal knowledge about causal mechanisms that would stand over time.

4.2.3. The case's relationship to theory

With our theoretical framework established, we should touch upon what kind of study we are conducting, and how it relates to theory. As discussed, we choose to focus on one case: the Swedish subnational levels' channels to Brussels. This focus allows us to examine our case intensively, and say something meaningful about it (Halperin and Heath 2017:214). We then choose a comparative design, which is perhaps the most widely used research design in

political research (Halperin and Heath 2017:153-154), where we aim to compare our findings with the findings in Berg and Lindahl's report from 2007 to determine how the regional representation offices' channels have changed over the last dozen years.

Regarding our study's relationship to theory, our single case comparative study uses existing theory to explore what has happened (in our case). Thus, we are conducting a theory-consuming study (Esaiasson et al. 2017:42). This is in contrast to theory-testing studies, where we instead test a theory or hypothesis by implying it on an empirical material (2017:41). However, this distinction should be seen as a question of gradation, since researchers who engage in one type of study often simultaneously engage in the other (2017:42-43), and as detailed single case comparative studies allow the researcher to generate findings that could "revise or altogether discard existing theories." (Halperin and Heath 2017:154). Esaiasson et al. (2017:42-43) expands: "Even if theory-consuming studies first and foremost refers to explaining what happened in the examined case, the results are of course also important for our trust in the used theory. If it were to show that a given theory does not contribute to explanations to the selected case, our trust in the used theory would decrease, at least to some extent".

4.3. Methodological choices for data collection

Söderbaum (2016:1) argues that there are multiple ways to study regionalism and regionalization. So how do we collect data that relate to our research puzzle and questions, and produce knowledge based on our interpretivist views? In this section, we discuss and elaborate which method for data collection fits us best.

Before discussing these methods, we should think about what we are investigating, and return to chapter 1.2 and our main purposes. We aim to (1) map the subnational levels' channels to Brussels, and how these look and are used in practice and (2) compare these results over a period of twelve years in order to make assertions about how these channels, and the usage of them, have changed. This gives us several choices for data collection. For instance we could collect and analyze regions' policy and/or strategy papers/plans/goals, or equivalent documents. However, as interpretivists, we aim to capture in detail which channels the representation offices de facto use in their daily activities. Therefore, it would perhaps be easier to ask the offices' official. It would also be more appropriate, given that this was the method used by Berg and Lindahl (2007), who used interview data from various time

periods¹⁷ (Berg and Lindahl 2007:20-21). It is not only fitting that we in our study prefer the same methodology for data collection as Berg and Lindahl, for reliability reasons we should also ask the same type of questions. Thus, we view interviews as the best method for data collection, and will discuss this more thoroughly in sections 4.3.2 and 4.3.2.2.

However, interview data alone might account for a poor set of data and should – if possible – be accompanied by other types of data. As Halperin and Heath argue in their discussion about “triangulation”, adding other types of data to interviews increases validity and reliability (see section 4.4.2), and enables the researcher to approach a research problem from different angles (2017:161, 308). Therefore, we will not overlook our initial thought of collecting and observing policy and/or strategy papers/plans/goals, and choose to support our interview data with a short content analysis, which will be discussed more thoroughly in section 4.3.3.

4.3.2. Interviews as a methodology

Interview data, perhaps one of the most widely used forms of data in political research (Halperin and Heath 2017:179), will constitute the main data for our analysis in this study. Therefore, we will now discuss interviews as a methodology in the social sciences broadly in this section, and go further into how we conduct interviews in our study in the next (4.3.2.2).

With interviews, we refer to Eriksson and Wiedersheim-Paul (2014:97-98), and see them as a situation where an interviewer verbally asks questions to another person (the respondent). They are a prominent method of data collection in political research, and good for obtaining detailed and specialized information from a small number of individuals (Halperin and Heath 2017:285-286). Together with direct observations, they are a prime method of data collection in case studies (Yin 2018:12). Interviews are “stories about what the person being interviewed *thinks* happened...” (Luker 2008:167) and as interpretivists, these stories are of interest to us since reality is socially constructed. As Luker expands: “regardless of whether things happened the way people said they did, what interests us is that people chose to tell us that they happened that way”. Furthermore, interviews are theory-driven, meaning that theory dictates *who* we will interview and mainly *what* we will ask (2008:180), which fits our theory-consuming study well (see section 4.2.3.).

¹⁷ Berg and Lindahl’s interviews for their report were conducted between 1999 and 2007, but emphasis is put on their interviews done in 2007 (2007:20).

When conducting interviews, we have to decide about their grade of structure (fully structured questionnaire, or a more open, semi-structured), and if they are face-to-face, or for example over telephone. Different types of interviews will produce different data, even though they all involve a situation where the researcher asks respondents questions and record their answers. Different interview types also differ in terms of which (and how many) questions can or should be asked, and to how much personal contact there will be between the researcher and the respondents (Halperin and Heath 2017:286-288). Furthermore, Halperin and Heath argue that ultimately, the type of interview chosen usually comes down to circumstances such as practical conditions as cost, facilities, equipment, and time (2017:290). While face-to-face, semi-structured interviews are perhaps the best data-producing interview type, they are often the most time-consuming and cost-ineffective (2017:286-287).

Despite their popularity amongst social researchers, interviews are not free of error¹⁸. A common criticism to the methodology, and where the researcher must proceed with caution, is regarding “the interview effect”, and interviewer and respondent bias. These errors could occur when the interviewer tries to influence the respondent, or when the respondent answers in a certain way based on expectations or such (Halperin and Heath 2017:290). A way to reduce this issue is to offer full anonymity to the respondent (ibid.).

Before we discuss *how* we will conduct our interviews, it should be mentioned that interviews are not only a method of data collection, they become the data itself. The data produced from interviews, and later analyzed, are the actual responses that the respondents give to the questions asked during the interview (Halperin and Heath 2017:179). The data are then analyzed in three steps, where we (1) reduce the answers to the most interesting and compelling ones, (2) code these answers in order to categorize them, and (3) draw conclusions based on these categorized answers (Halperin and Heath 2017:304-307). It can be of importance to start the analyzing process immediately after the first interview (Luker 2008:174) (which was also done in our case, see the next section).

¹⁸ This claim is further discussed in section 4.4.

4.3.2.2. Practical information regarding the interviews conducted in this study

In this section, we discuss how the interviews were conducted in this study, and on what claims and assumptions these decisions were based on. We start by discussing the type of interview chosen, and what this meant to us. We then move on to discuss the selection of respondents, the questions asked, and other concerns of more practical nature.

Given that there are only nine Swedish regional representation offices in Brussels¹⁹ (SKL 2018), which is not a too sizeable crowd, the possibility to conduct face-to-face interviews on-site in Brussels is not farfetched. Face-to-face interviews are the gold standard in political survey research (Halperin and Heath 2017:279), and are best suited for open-ended questions where we can ask follow-up questions and collect detailed and dense data (2017:286).

Regarding the structure, we are interviewing a small amount of respondents that we want detailed information from regarding which channels they use in order to influence policy in Brussels. This data is perhaps not easy to obtain by asking closed questions, and calls for follow-up questions. We therefore see the opportunity to conduct semi-structured interviews, as they generally involves a small number of respondents and where we can combine structured and unstructured questions (Halperin and Heath 2017:289). In this more flexible method of interviewing we prepare a schedule of questions, and guide the respondent by encouraging him or her to talk by asking our questions in the style of a more ordinary conversation. This allows the respondent to answer more freely, and allows for various aspects. This interview type is a powerful research instrument to understand people's perceptions, feelings, opinions, behavior, etc. (Halperin and Heath 2017:288-293), and goes well hand-in-hand with our interpretivist view on knowledge, discussed in section 4.2.2.

Regarding our questions asked, our questionnaire is built around our purpose of the study²⁰. Thus, the questions are more or less directly related to our two main purposes (see chapter 1.2), and subsequently to our research questions (see chapter 1.3). The choice of conducting face-to-face, semi-structured interviews has allowed us to build a questionnaire that

¹⁹ There are other Swedish subnational offices in Brussels, representing cities and municipalities – but only nine representing regions (SKL 2018).

²⁰ The questionnaire is built to go from general to detailed, and less “controversial” to more, in order to be as effective as possible, as recommended (Luker 2008:172-173; Halperin and Heath 2017:268-269).

encourages probing²¹. For transparency reasons, a complete copy of the questionnaire (in Swedish) is attached to this thesis (attachment #1).

A few words of more practical concern should be mentioned. As discussed above, we travelled down to Brussels in order to interview public servants at the Swedish regional representation offices. In January 2019, invitations were sent out to all the CEOs and/or managers of the offices²², presenting the study²³, and asking for 40-45 minute interviews in March 2019. All but two responded, and all but three accepted (66%). In March 2019, the six respondents were interviewed in face-to-face, semi-structured interviews in Swedish. The interviews, which were all conducted at each respective office during three different days, took 35-50 minutes, and were recorded by a dictation machine²⁴. All respondents were offered full anonymity²⁵, and were provided a signed “anonymity document” guaranteeing this before the start of every interview. This (hopefully) allowed the respondents to answer more freely, as discussed in the previous section. It should also be mentioned that there was a strategic order of the respondents, as Skåne European Office was selected first²⁶.

²¹ Probing is a technique used by the interviewer to ask follow-up questions to get clearer answers (Halperin and Heath 2017:294-295). This proved to be especially efficient in the questions regarding informal channels and contacts, where we often had to define and establish what we mean by these contacts.

²² It was especially important to contact the offices’ CEO:s and/or managers, and to invite primarily them for our interviews. We base this choice on Luker (2008:168-171), who argues that it is of importance to interview the person who we believe knows the most about the questions that we would like to ask. In all cases but one, the office’s CEO or manager was the respondent, whereas one respondent was appointed in his or her place.

²³ Presenting the study and its purpose beforehand is important when conducting interviews (Luker 2008:171; Halperin and Heath 2017:279), why this was done weeks in advance before the interviews.

²⁴ Interviews were recorded to simplify the transcription process, as recommended (Luker 2008:174; Halperin and Heath 2017:294). For transparency, the transcripts are fully attached to this thesis (see attachments #3-8), and used as basis during our analytical segments and discussions, as recommended (Eriksson and Wiedersheim-Paul 2014:92).

²⁵ Given that we will show interest in (and intend to ask questions about) perhaps controversial topics such as informal contacts, and, as Söderbaum argues, “bypassing the state” (see chapter 3.2), we hope to protect our interviews from eventual bias (see section 4.3.2.) by taking anonymity very seriously.

²⁶ As discussed in the preface of this thesis, Skåne European Office was my former workplace. It was purposely chosen first for comfortable reasons, based on Luker (2008:174-175) who argues that the first interview should be seen as somewhat of a pilot interview that, if transcribed immediately, could change the questionnaire if necessary. It later turned out, however, that the questionnaire did not need any substantial change.

4.3.3. Content analysis

As discussed, analyzing only interview data could be criticized due to a lack of depth and width. Therefore, we would like to add another source of data and hopefully strengthen our analyzing segments of the thesis. Thus, we will also conduct a shorter content analysis – collecting data that in itself would perhaps not be enough for a complete study, but that together with our interviews will hopefully be sufficient. In this section, we briefly discuss this method of data collection and analysis, and in the next (4.3.3.2) we discuss what kind of material we will approach to collect this data.

A content analysis involves the systematic analysis of textual information, such as official, cultural and/or personal documents (Halperin and Heath 2017:345). Such a text analysis involves coding the “content” of written documents, whereas we in interviews instead code the responses in the interviews. This allows us to explore beliefs, attitudes, and preferences of actors (2017:160).

Text material, as those mentioned, have long provided important sources of information for researchers in social sciences (Halperin and Heath 2017:335). A qualitative content analysis can therefore allow us to widen the scope of our work, and makes it possible to study trends over time (Halperin and Heath 2017:161). A qualitative study as ours – and a qualitative content analysis – will allow us to analyze “the meaning of the text”, as these kind of analyses assume that it is possible to expose the meanings, motives, and purposes embedded within a text (2017:346). We find this type of analysis especially fitting to us, given our second main purpose of carrying out a time comparison (see chapter 1.2). Furthermore, Halperin and Heath argue that a content analysis is of great help to complete for example semi-structured interviews, as they can help us to reduce the different types of bias that interviews tend to produce (2017:345-346).

4.3.3.2. Practical information regarding the content analysis conducted in this study

Our method of carrying out our content analysis is once again built on Halperin and Heath (2017:346-349), who argue that we should (1) identify the documents that we want to analyze, and (2) define and categorize what we are looking for in these documents. When deciding what to look for, it is important that we once again relate to our initial purposes (see chapter 1.2). However, finding the correct material for a content analysis can be a problem, as

researchers often are limited to what material is available (2017:160). Nevertheless, we note that (most of the) Swedish regional representation offices in Brussels publish their annual work plans on the Internet – some of them going back 20 years²⁷. Thus, many of these plans, containing their annual activities, visions, and goals, are available to the public, giving us a chance to gather material for a content analysis. By studying contemporary work plans, we could be able to explore the offices' activities, and by which logic they are present in Brussels²⁸. And by the study of work plans dating back to the period around 2007, we hope to reach also the second research question, and the time comparison that we want to carry out²⁹.

Regarding what we are looking for in our work plans, we use the content analysis method of coding single words. In this method, the researcher is looking for specific words, or synonyms to that word, in order to see patterns and draw conclusions (Halperin and Heath 2017:349-350). In our case, we are especially interested in (1) which activities they engage in, and how they talk about these, and (2) what words they use to defend, or argue for, their presence in Brussels. In addition to this, we also see a possibility in the work plans to further explore our working hypothesis (see chapter 1.2), and uncover if the subnational level is established in Brussels to listen, report or inform (monitor), or if they are there to network or lobby (influence). Here we hope that our content analysis can see a pattern, thus completing the data collected from our interviews and questionnaire.

To rewind and conclude, our content analysis, and the data collected from it, should be seen as supporting data – data that will confirm (or perhaps contradict) the data extracted from our interviews. Thus, viewing our interviews as our main data source, when critically discussing our methodological choices (in the next section), these discussions will heavily concern our selection of interviews as a methodology.

²⁷ However, not all Swedish regional representation offices have work plans available to the public from 2007, again limiting our selection.

²⁸ At a later stage, it became evident that these work plans do not always clearly state the preferred actors used for lobbying activities. Thus, our interview data appeared crucial in answering our first research question. However, the work plans still contain valuable information about changes over time, responding to our second research question.

²⁹ Two offices were chosen as “cases” for the content analysis, based on what documents were available to the public. These offices were both also respondents in the interviews.

4.4. Critical discussion regarding the selected methodology and case

With our methodology discussion near its end, we should not overlook potential shortcomings, both regarding our methodology and our selection of case. Therefore, we conclude this chapter with a short discussion regarding a few scarcities not yet touched upon, that the attentive reader may have noticed.

Face-to-face, semi-structured interviews allow us to engage in a more personal conversation with our respondents, asking open-ended and detailed questions, as well as follow-up questions (see section 4.3.2.2 about probing). Face-to-face interviews allow us to make sure that the respondent understands our questions, which is especially important when asking open-ended and follow-up questions (Halperin and Heath 2017:279-280). However, one should be careful with generalizing conclusions³⁰ when analyzing interpretive data (Eriksson and Wiedersheim-Paul 2014:143), as less structured interviews tend to produce data used more for exploring (Halperin and Heath 2017:289-290).

Conducting these types of interviews is time-consuming, comparing to interviews over the phone, or through the Internet (Halperin and Heath 2017:286-290). Nevertheless, with most of our respondents located in a relatively small geographical area (in Brussels), the opportunity is given. However, as previously discussed, they come with the risk of interviewer bias, as respondents for different reasons may answer inaccurately. We solve this issue by thoroughly explaining how we guarantee anonymity to the respondents, handing them a signed document before every interview guaranteeing this³¹ (see attachment #2). Furthermore, the document also deals with ethical issues, as privacy, consent and voluntary participation, as recommended by Halperin and Heath (2017:279, 290).

4.4.2. Reliability and validity discussion, and our generalizing ambitions

As users of interview data, we have to take the discussion about validity and reliability seriously (Halperin and Heath 2017:285-286). This discussion also relates to our generalizing ambitions, thus our ambitions (or possibilities) to apply our findings also to other cases.

³⁰ Also see section 4.4.2.

³¹ At two occasions, the ‘anonymity document’ was positively commented on, as respondents claimed that it encouraged them to answer more openly than what they would have done if not guaranteed anonymity.

A study is said to be valid if its measures actually measures what they claim to, and if there are no logical errors in drawing conclusions from the data (Halperin and Heath 2017:149). In qualitative studies, as ours, validity refers to the extent to which we can draw unambiguous conclusions from our results (2017:354). We can also make a distinction between the internal validity, which refers to validity as defined above (2017:174), and external validity, which refers to “the extent to which results from a study can be generalized beyond the particular study” (de Vaus 2001:28). Reliability, on the other hand, refers to the repeatability, consistency, or how systematic we are in our analysis and findings, meaning that our findings would be the same if we would redo our study with a similar case and method (Spray and Roselle 2017:39-40; Halperin and Heath 2017:149). A study is considered reliable if anyone else following the same procedure would get the same results (Halperin and Heath 2017:354).

Then, how does our study relate to this discussion? For instance, case studies usually have high internal validity (Halperin and Heath 2017:217). However, given that focus on the usage of interview data, our study could be criticized due to interviewer bias, which is a threat to both validity and reliability (Halperin and Heath 2017:290). However – and especially as interpretivists – how respondents choose to answer and remember things are as important as what *really* happened, since reality is socially constructed. Luker (2008:167) expounds: “regardless of whether things happened the way people said they did, what interests us is that people chose to tell us that they did happened that way.” Furthermore, interviews tend to prioritize validity over reliability since we are more interested in gaining a depth of knowledge and insight into the meanings of the respondents’ experiences (Halperin and Heath 2017:286-289). Nevertheless, as discussed, we solve our reliability issue with the addition of our content analysis, which will add reliability given that we code its findings with consistency, reproducibility, and objectivity (Halperin and Heath 2017:354-355).

Regarding our ambitions to generalize our findings, or our external validity, we should, as touched upon, be careful with such aspirations due to several reasons; as interpretivists (see section 4.2.2), as semi-structured interviewers, and as case-study researchers. Surely, interview data can be reliable, since patterns amongst respondents answering similar on the questions asked could mean that one is tapping into something reliable (Luker 2008:167). However, it is no secret that semi-structured interviews may provide us with valid data, but will struggle with its reliability, making generalizations harder (Halperin and Heath 2017:289). One could even claim that our goal should not be to make generalizations, but to

explore, and gain valid knowledge and understanding about what our respondents think (2017:285-286). In addition to this, single-case studies are not necessarily aiming to explain all cases, as they are more devoted in exploring, discussing and perhaps theorizing around one case out of many (Yin 2018:20-21). Generalizing a case-study is perhaps not even possible, since it is not always apparent which lessons may be learned from a case until the same analysis is applied elsewhere (Halperin and Heath 2017:217).

However, studies that use interview data unable to make any generalizations are just little more than anecdotes (Halperin and Heath 2017:174), and all social sciences research should (at least) aim to make generalizations (Esaiasson et al. 2017:154). Thus, while being careful, not all should be lost regarding *our ambition* to generalize our findings. We should remember that we are investigating one case out of only 28 (EU member states), or six (responding regions) out of about 350 members of Committee of the Regions (CoR 2019²), or six (responding regional representation offices) out of the 220 in Brussels (CoR 2019³). Thus, our case is not lost in an ocean of cases, since the population is limited (depending on which measurement one uses). Furthermore, “Swedish regions are no different from regions in other countries in trying to influence EU decision-making and in adjusting to the preconditions that the Union sets for how they can carry out their responsibilities.” (Lidström 2010:170). Nevertheless, to our ambitions’ disadvantage, regions and their Brussels representations still differ in many areas (Hooghe and Marks 2001:86; Scully and Jones 2010:10-13), and they establish representation offices by different logics (Söderbaum and Shaw 2003:89). As Scully and Jones argue, “we cannot point to any single, or simple, model of ‘regional’ Europe” (2010:242-244). With this said, we are still forced into carefulness in regards to drawing too heavy generalizing conclusions with our findings.

5. The case of Swedish regional offices in Brussels

Time has come to move towards the analyzing sections of the thesis, where we in this chapter and the next aim to provide answers to the research puzzle and questions presented in chapter 1. In this process, we will also use our theoretical framework in order to discuss these findings, and explore what has happened in our case.

Much data have been collected, especially through interviews – our main data source. Therefore, we choose to start the analysis by first presenting all the relevant data collected, before engaging in an analytic discussion. Before presenting our own data, we travel back in time by giving a short background regarding the Swedish regional representation offices in Brussels³² (section 5.2). Subsequently, we present the (for us) vital findings from the 2007 study by Berg and Lindahl (section 5.2.2), both by discussing the channels used twelve years ago, but also the logic behind the establishment of offices. This will help us answering our second research question, and make our time comparison.

We will then present our own data, and for clarification purposes we choose to divide them into three sections (two sections for interview data and one for the content analysis data). First, we present interview data regarding the channels used (section 5.3), then we present interview data regarding the logic behind the establishment of offices (section 5.4), and finally we present content analysis data, that concern both of these aspects (section 5.5). When all data have been presented, we will discuss it in a more analyzing fashion (chapter 6).

5.2. The Swedish case: a short presentation

As discussed throughout this thesis, regions have become an increasingly important component of the political landscape in Western Europe since the 1960s (Söderbaum 2016:111-113). The Nordic regions, where the Swedish are included, are no exception, as many of them are participating very actively amongst EU institutions (Berg and Lindahl 2007:14-18). With the entrance to the European Union in 1995, the Swedish regions' role in EU policy making was intensified, even though preparations had started many years before (Lidström 2010:155). Furthermore, Lidström (2010:159-165, 170) argues that the Swedish regions have been thoroughly active in Brussels and have become a more sophisticated actor

³² This section is excluded from the literature review since it contains detailed information about the Swedish case, and is not a part of the larger theoretical field discussed in chapter 2. It should be viewed more as background information before we present our own data.

in EU policy influencing, lobbying for example for the retrieval of structural funds while also contributing to the EU policy framework. This increased regional activity in Brussels has not always been appreciated by the Swedish national government depending on which party/parties and prime minister has been in charge at the time (ibid.)

Regarding the establishment of representation offices, the regions' main direct link to the EU, an increasing number of European regions have chosen to do so (Keating et al. 2015:452-453). Neither in this aspect are the Swedish regions an exception (Berg and Lindahl 2007:17; Lidström 2010:159-166). These representation offices are "administrative units with the main mission to represent regions/municipalities in the EU system, and that have been established in European capitals of decision, usually Brussels" (Jerneck and Gidlund 2001:58). The offices engage in providing the Commission and the Parliament with regional viewpoints, while simultaneously participating in dense networks with other regions and surveying the European scene for upcoming issues in order to report back to their home governments (Marks et al. 1996:164-165). Some offices are in Brussels primarily to monitor, and to gather and exchange information, while others are more active in the European policy process, taking a more active part in lobbying in a variety of ways, usually in networks with other regional offices (Keating et al. 2015:452-454; Söderbaum 2016:112).

5.2.2. Swedish regions' channels to Brussels in 2007

To make our time comparison, and answer our second research question, we need to travel back in time to view how the Swedish regions' channels to Brussels looked in 2007. We do this by using Berg and Lindahl's study.

In 2007, Berg and Lindahl found that regional actors had increased their activity in Brussels, moving from working in the form of individual projects to a much wider platform. The activity towards Brussels had become more strategic, and customized to fit regional interests and requisites (2007:6-9). Amongst the historically weak Swedish regional level, they noted an increased focus on regional collaborations, where regions came together to form larger regional networks, subsequently overtaking more responsibility over the contact with and the work towards the EU (2007:35-37).

In this conversion, Berg and Lindahl noted an increased interest amongst the regional level in international policy, and in European policy in particular. This interest was generally founded in an economic interest, where regions noted that establishing direct contacts with EU

institutions, as the European Commission and DG Regio³³, provided them with greater chances to gain a larger portion of the European structural funds (2007:37-38). This newly found EU interest amongst regions gave way to an increase in the establishment of direct contacts with the EU (2007:39), often through the establishment of representation offices on-site in Brussels. These offices, however, had a mixed mandate from their respective home organizations regarding the engagement in policy influencing towards the EU, whereas some offices were active in real lobbying attempts, while others were more engaged in partaking in different projects and other types of collaborations (2007:48-50). Furthermore, there was still a great difference between regions in regards to how active they were in Brussels, as most of them worked with information collecting and monitoring, whereas only some of them worked with actual lobbying (2007:40).

Regarding the channels used, Berg and Lindahl found that the regions attempted to use many different channels simultaneously, often depending on the matter at hand (2007:58). For the representation offices, the Commission (and mainly DG Regio) was the channel that was most commonly used. However, the mission for the representation office was often not to engage in lobbying, but more about finding the right contact for the home organization (ibid.). Other channels used was the Council of the European Union, while politicians in the European Parliament was somewhat less used. However, when these two channels were used for policy influencing, the regional offices were not as involved, as contact was usually established from the home organization (2007:59-60). This was pointed out as disappointing by some of the 2007 respondents, as it was argued that contacts within the Parliament was more important than what the home organizations tended to believe (2007:60). A channel that was not commonly used was the Committee of the Regions (CoR), as many Swedish regions were not represented. However, Berg and Lindahl noticed a slight increase also in this area (ibid.).

Berg and Lindahl also noted that the representation offices expressed great value in their involvement in more or less *informal* networks, as informal contacts were often used for establishing direct channels “out in Europe” (2007:56-57). These networks, some of them harder to join than others, also worked as a source of knowledge and inspiration, and a channel experienced to contribute with maximized effect in policy influencing (2007:57).

³³ DG Regio (Directorate-General for Regional and Urban Policy) is the DG of the European Commission responsible for EU policy on regions and cities (EC 2018²)

However, at the time, there were mixed opinions amongst the respective home organizations regarding their offices' engagement in the networks, as this consumed much time, work and effort, and as it was hard to find the right competence in the home organization to actively partake in the networks (2007:57-58).

Regarding the logic behind the establishment of representation offices in Brussels, Berg and Lindahl (2007:38-39) argued that even though much of this establishment was founded in a resource pull-logic, it was not that easy to determine since it was a mix between resource push and pull. This was due to a change in EU strategy, where regions were forced to partake in, and organize, projects in order to be able to apply for the structural funds. Thus, Berg and Lindahl noted that regions were active in resource pushing, but generally since this was a forced mechanism in order to be able to engage in resource pulling. Furthermore, Berg and Lindahl speculated that this went in cycles, as regions were very active in resource pushing during funds negotiations, but less active between these negotiations. However, some projects continued even after the possibility of applying for funds, witnessing of a value in partaking in networking and/or lobbying in Brussels even though there is less financial value to achieve (2007:38-39).

5.3. Interview data: channels to Brussels

In this section, we present data that relate to our first research question³⁴. First, we present interview data regarding how common it is that the representation offices engage in policy influencing, as a daily activity in Brussels. Second, and more directly linked to our first research question, we present interview data regarding which channels are used, and most commonly used, in order to engage in policy influencing in Brussels. Subsequently, we will

³⁴ Regarding the presentation of interview answers (in this section and the following), we will present these in tables whenever possible, making them more clear. However, since we are conducting semi-structured interviews, the questions (and answers) are open-ended. Thus, not all responses are suitable to be presented in tables, since the answers are too long and detailed. Therefore, some answers are presented in the flow of the text.

Individual answers presented in tables are referenced as "R1", "R2", etc., where "R1" is "Respondent 1" in the transcriptions of interview respondent answers. For transparency reasons, all interview transcriptions are fully attached to this thesis (see attachments #3-8)

present interview data related to our first tool in our theoretical framework (the usage of networks and informal channels).

How active are the regional representation offices in their attempts to influence policy and political decisions in the EU? Table 1 witnesses that 100% of the respondents answered “yes” when asked if they are asked to engage in such activities from their home organizations. In addition to this, when asked the follow up question if this is common, interview data shows that 5 of 6 respondents experience that this is common, whereas a sixth respondent claimed that it depends on the matter at hand.

TABLE 1	
Q: Are your stakeholders and owners requesting that you should attempt to bring forth opinions, and influence decisions or policy in the EU?	
R1	Yes
R2	Yes, absolutely, that is why we're here
R3	Yes, it is why we exist. It is our mission
R4	Yes, one could say that
R5	Yes
R6	Yes, it is our main mission
Q: Is this common?	
R1	Yes, it belongs to the daily activities
R2	Yes, it is almost all that we do
R3	Yes
R4	Yes, absolutely
R5	It depends
R6	Yes, it belongs to the daily activities, one could argue

Source: interview data

When instead asked questions regarding the channels used, one channel appears as an unthreatened top choice above all: the European Commission. As table 2 reveals, the interview data shows that 100% of respondents argue, in one way or another, that the Commission is the main contact with the EU, and the main channel used when attempting to influence policy in the EU. Interesting here is that it was often mentioned that this choice depends on where in the process the representation office enters:

“Who to turn to depends on where we are in the policy process. You work with the Commission before they put their draft proposal on the table, then you shift your focus to the Parliament... Towards the end of the process, we initiate more contact with the Swedish representation” (Respondent #1).

“The Commission is the forum where we achieve the best result. But it is important to enter the process early, from the start. Then we are there, often through our networks, to bring forth our opinion and our voice” (Respondent #6)

TABLE 2	
Q: What kind of contacts do you have with the EU?	
R1	Swedish and foreign MEP:s, European networks, the Commissions, and the Swedish representation
R2	We look at policy influencing in different steps, but the Commission is the first step
R3	It varies, depending on the matter. But the main part is with the Commission
R4	Wide, I would say. We have private and professional contacts, mainly in the Commission
R5	Amongst the Commission, above all
R6	It is many different contacts. But above all it must be the Commission that we use
Q: Which institutions in Brussels are you using most often in order to influence policy?	
R1	Depends on where we are in the process, but the Commission above all
R2	The Commission is number one, I would say
R3	Most often it is the Commission
R4	I would say that we most often attempt to influence the Commission
R5	DG Regio (in the Commission)
R6	The Commission

Source: interview data

Regarding the usage of CoR, also taken into account in the 2007 study by Berg and Lindahl, the collective response foretold that it was used very little, or nothing at all, and no respondent praised it. An example:

“CoR has become a disappointment for us. It did not become as good as we hoped, and we have not gotten as much benefit from it as we thought. It is very seldom that we have anything to do with them” (Respondent #5).

All six respondents argued that they frequently use established contacts (for policy influencing). However, when asked follow-up questions regarding informal contacts, respondents often brought up and argued in favor of the networks, claiming that many of these are informal, or lead to informal contacts. It was often expressed that it is by networking that you can become a serious voice in Brussels:

“Going to individual politicians or public servants usually not give the same results. It is often when you use the networks...through dialogue together with others, that you get better impact” (Respondent #1).

“Our home organization is usually not enough briefed about what happens in Brussels. That’s why we have a unique position here, with all our contacts and networks” (Respondent #3).

Within this discussion, the talk of informal contacts and channels often came up. All respondents witnessed that these exist – but there were different opinions regarding how these are used. A common response that came up was that these channels were often mentioned as source of knowledge, used to brief yourself on different topics and policy discussions ongoing in different institutions of the EU:

“The informal contacts exist and are very common, but it is rare that you use them for professional purposes. However, I do use them to exchange information...” (Respondent #4).

Others chose to talk of informal contacts the following way:

“We have done ourselves a name in Brussels, through our networks, so that they know who we are when we knock on the door. Then, the informal part is a bonus. All of that is very important, you create contacts that might turn into a meeting a week later” (Respondent #2).

“It is a natural entrance that you meet other Swedes ... in informal situations: at the football practice, in the gym, in the choir. It is common that you meet people who later become alliances or networks, since you meet a lot of people. Such contacts are priceless, especially for information exchange and strategic discussions” (Respondent #5).

In regards to the most effective channel for policy influencing in Brussels, there was an even race between respondents when answering this question as half of the respondents answered the Commission, and the other half answered the networks. However, some respondents included both in their answers. Another interesting remark in this discussion is taken from the question regarding which problems the respondents experienced in their policy influencing attempts. While some respondents did not have a clear answer, the home organization and the national level were at least mentioned amongst 5 of 6 respondents. Here, many respondents witnessed of both an unwillingness and sometimes a lack of knowledge to work with EU-policy in and from the home organization, and a national level that was sometime a competitor to the subnational representation office. A few examples in the responses:

“The home organization, no doubt. They do not have ... the time, or the resources to understand, or the resources to continue to work with the issue, or perhaps not even the mandate to do so... that is our Achilles heel, we could have done so much more here” (Respondent #5).

“It could even be so, that if you have a problem to convince the national level (in a policy area), you could take the long road through Brussels to engage in lobbying, even towards the national level” (Respondent #2).

5.4. Interview data: the logic behind establishing regional offices in Brussels

We now present interview data more related to the logic behind the establishment of subnational offices. This relates to our second tool in the theoretical framework (push- and pull-factors), and also to our second research question, where we explore changes over time.

When asking questions about interests behind the establishment of regional representation offices, and behind the activities they partake in, another clear pattern is unfolded. In the respondents’ answers regarding which interests they experience are behind policy influencing attempts and lobbying, cohesion policy is the superior answer, as table 3 reveals. In the background to these answers, financial interests are involved. Still looking at table 3, all respondents but one answered cohesion policy when asked about the policy area that lobby attempts most often concern.

TABLE 3	
Q: Which interests do you experience are behind your home organization's attempts to influence policy in the EU?	
R1	Cohesion policy, since they are directly linked to the structural funds
R2	Cohesion policy, where our regions gain a lot of financial support
R3	Many interests, but behind them all its about cohesion policy, where there are funds to apply for
R4	As a base, it is a desire to empower the potential to grow for our stakeholders and owners. We do that by working much towards cohesion policy, and similar programmes
R5	The easiest answer is that it regards money
R6	In general, one could say that we are active where there are money to apply for
Q: Which policy areas are your lobbying attempts concerning?	
R1	Cohesion policy, research and innovation, energy and climate, and transport and infrastructure
R2	We are prioritizing cohesion policy, and transport
R3	Cohesion policy
R4	Culture and creative enterprises. But also in health care, and research and innovation in general. Transport is also important to us, while food policy is one that has come and gone
R5	This is based on our activities in the home organization. We make these grow by emphasizing cohesion policy
R6	Cohesion policy, that is where the money is

Source: interview data

Regarding the experienced changes amongst the representation offices in this discussion, the answers clearly lean towards an increased emphasis on policy influencing and lobbying. When asked, 100% of respondents answered that they experience some kind of increase, as shown in table 4. Here, one of many interesting responses:

“We are actively working towards our owners and stakeholders, to be pro-active, which has developed our office from a “travel agency” to a lobbying organization. Earlier it was a lot about seeing what happens at the EU level and arrange visits, up until today when we have our structure with the process from home, leading to a very clear link between what we do and the regions do. In that way, there has absolutely been a change” (Respondent #1).

Furthermore, when asked if there is an experienced change in the interests behind lobbying activities from the home organization, the answers of the respondents go in different directions. As revealed in table 4, there is some emphasis put on an increased interest linked to the budget negotiations (every seventh year), and some linked to a change in the political structure in the home organization. There was also one respondent who expressed a disappointment in that it was “too much” of the same interests, again referring to the emphasized interest in the structural funds.

TABLE 4	
Q: Do you experience that your policy influencing and lobbying activity have increased?	
R1	It is hard to say about the last few years. But I still think that I can see an increase
R2	It has increased, no doubt
R3	Yes, there is an increase
R4	I believe that it has increased
R5	A slight increase
R6	Increased, no doubt
Q: Do you experience a change in the interests behind your lobbying attempts over time?	
R1	Both yes and no. It is much related to the preparations before the upcoming budget negotiations
R2	Not amongst our interests. But it has shifted from monitoring to influencing in a very clear way
R3	We are trying to get our home organization more engaged also in matters that are not related to the structural funds. It has been hard to make them see other values
R4	I would like to say that it has changed. It has changed with the political structure at home
R5	No, it is rather "too much" of the same. Maybe it is slowly changing, which we at this office are trying to work for
R6	Hard to say, but yes, perhaps it is more lobbying now than before

Source: interview data

5.5. Content analysis data

We now present relevant data collected from our content analysis. As argued in chapter 4.3.3.2, we have been especially interested in two things when examining the offices' work plans from 2007 and today: 'what are their activities in Brussels', and 'how do they argue for their presence'? We also aim to grasp whether or not the offices take on the role of observer, or the role of influencer (if they emphasize to monitor and report or influence and lobby). Thus, this data could relate to our working hypothesis, and to both our research questions. Again, whenever given the possibility to present data in a clear table, this will be done. Otherwise, data will be presented in the flow of the text.

Starting by identifying the activities of the offices, a clear shift is noted in how they in their work plans use the word "influence"³⁵. As table 5 reveals, work plans from the period around 2007 were more about observing and reporting, and to establish a name in Brussels. When examining the same offices' work plans a dozen years later, much more emphasis is put on policy influencing³⁶. For example, in their newer work plans, offices' emphasize monitoring vis-à-vis policy influencing in their respective main activities and purposes (North Sweden European Office 2017/2018:4-5; Mid Sweden European Office 2019:3). Another general claim, related to our working hypothesis, is that the offices are (still) active in policy monitoring and collecting information, since that can give them opportunities to be pro-active in policy influencing on the EU arena:

"Policy monitoring is strategically important so that the actors in the region early shall be able to observe and influence EU policy processes in areas important to the region's growth and sustainability" (North Sweden European Office 2017/2018:5).

There are also more detailed information in the newer plans regarding how this influencing should take place, thus which actors they want to involve. As the older work plans contained little to no information in regards to selected actors³⁷, the newer ones mention both the

³⁵ In their respective work plans, the offices do not use the word "lobbying", instead using words as policy "influencing" or "impacting" (Swedish translation). Therefore, we do the same in this section (5.5).

³⁶ When comparing, the word "influence" (Swedish: "påverka") was mentioned more than twice as many times in the newer work plans.

³⁷ Even though Mid Sweden Office (2007:22-24) clearly stated which actors they wanted to work with in 2007, almost all of these actors were within their own organization, or partners in their home regions. In their 2019 work plan, EU institutions are targeted as the main target for policy influencing attempts (Mid Sweden European Office 2019:3).

networks and EU institutions as targets in their policy influencing attempts (North Sweden European Office 2017-2018:5; Mid Sweden European Office 2019:3).

TABLE 5
2007: Why in Brussels?
"Become more famous amongst EU institutions"
"Increase contacts with other regional offices"
"Increase cooperation with our region's Parliamentarians"
"Build and identify networks"
"Monitor, observe and report"
"Organize meetings, happenings and gatherings"
2017-2019: Why in Brussels?
"Contribute to European values by monitoring, informing, lobbying and advising"
"The mission is to strategically ... lobby important policy areas in the EU for a financial and sustainable growth in the region"
"Monitoring is strategically important to ... notice and lobby EU policy processes ..."
"...to put forth the regions interests towards the EU. The main focus is on lobbying"
"A goal of 2019 is to implement our current lobbying strategy"

Sources: North Sweden European Office (2006/2007); Mid Sweden Office (2007); North Sweden European Office (2017/2018); Mid Sweden European Office (2019)

Regarding these activities, our content analysis identifies slight changes throughout the years in regards to the purposes for the regions’ presence in Brussels – shifting focus from monitoring to influencing. For example, in 2007, Mid Sweden Office wanted to “monitor” Brussels to “increase knowledge and understanding in order to “influence the shape of future EU-activities” (2007:31). In 2019, Mid Sweden European Office’s purpose is to “take advantage of and influence the possibilities to sustainable development ... that follows Sweden’s membership in the EU”, and to “monitor and influence policy areas within the EU that is of regional value” (2019:3).

Another interesting remark concerns the discussion regarding formal vs. informal regionalism. While the offices in their work plans are somewhat careful in identifying specific actors to influence, they often mention the value of the networks, or as North Sweden European Office (2007:6) speaks of them: “more or less formalized networks for international participation”. Here, the language have somewhat shifted. As table 6 reveals, networks were (12 years ago) often mentioned in the background, as one of many goals and/or activities in Brussels. In recent years, the networks have gotten a more central role in the main mission and purposes of the representation offices.

TABLE 6	
2007: How to use networks?	
North Sweden European Office	(The ability to influence EU policy has increased due to a) "...presence in networks in Sweden and Brussels"
Mid Sweden Office	"...important to build networks in different policy areas"
2017-2019: How to use networks?	
North Sweden European Office	"North Sweden is a resource to visualize the region on the EU-level, and to strengthen the region's cooperation with EU institutions and networks"
Mid Sweden Office	"The representation office is a resource to visualize the region on the EU arena and to strengthen the region's cooperation with EU institutions and networks"

Sources: North Sweden European Office (2006/2007); Mid Sweden Office (2007); North Sweden European Office (2017/2018); Mid Sweden European Office (2019)

6. Analytical discussion

With much of the relevant and interesting data presented in the previous chapter, we are ready to discuss how to interpret them, and ultimately answer our research questions. We do so by a disposition as follows. First, we approach the first research question in its own individual section (6.2). This will be done in short, since the question somewhat answered itself with some of the data presented in chapter 5. Subsequently, noting that the second research question is the more puzzling one, we first involve our theoretical framework by discussing informal regionalism (section 6.3) and push and pull factors (section 6.4), before giving a final answer to the second research question by presenting our time comparison (section 6.5). This section will also include a discussion related to our working hypothesis.

6.2. The subnational level's channels to Brussels

As table 1 revealed, the regional representation offices in Brussels all have policy influencing and lobbying as a daily activity and main purpose, and are frequently asked to engage in such activities by their respective home organizations. But *which* channels are the Swedish regional offices in Brussels using in order to attempt to influence EU policy and lobby towards EU institutions? In terms of actual actors used, our mapping shows that the superior choice for this matter is the European Commission, and especially DG Regio, as revealed in table 2. Many interviewees also expressed that it is amongst the officials and contacts within the Commission that you achieve the best results, and where your input is usually valued and listened to.

In this discussion, a common observation was that the choice of actor to involve, and to lobby towards, depends on where in the process the representation office enters. The Commission is the start, when entering the policy process early. However, in latter steps, the offices tend to shift their focus to the Parliament and, in some cases, the Swedish representation office, which works directly under the Swedish government³⁸. This witnesses of a subnational level being very active in policy influencing and lobbying in Brussels in multiple levels in the EU machinery and in a complex web of actors. This views a more practical side of the contemporary academic discussions regarding multi-level governance and Europeanization,

³⁸ However, CoR was portrayed as a disappointment, and very rarely used.

where this web is emphasized as the new European arena for collective decision making – a stage involving a never ending amount of actors.

To complex this web of actors even further, the representation offices seem to be mightily delighted in their use of networks. *Vis-à-vis* the usage of established contacts within the Commission to achieve the best results for lobbying, the networks were mentioned as strong actors where regional interest can be collected, and where one could gather a collective voice and interest in Brussels. This shows another route to take for policy influencing, and a more informal one. This will be further discussed in the following section.

6.3. A Brussels of informal networks – but why?

As argued throughout this thesis, answering the second research question is a more puzzling task. For this reason, we use three sections in order to do so. We start with the discussion regarding informal contacts, and networks – relating to our theoretical tool of informal regionalism from chapter 3.2.

In the discussion around new and contemporary regionalism, Söderbaum, amongst others, make a distinction between formal and informal regions, where one is more structured and organized, and the latter less visible and precise. Here, he recognizes informal channels and contacts while emphasizing the new vast amount of actors that have joined the policy-making process at the European level. Europeanization has brought forth multidimensionality and complexity, and involved a variety of different actors who often come together in rather *informal* multi-actor coalitions. Furthermore, this focus is often absent in regionalism studies as discussions often revolve around formalized co-operations and contacts, which Söderbaum argues is a “missed opportunity”. This made us curious to investigate informalities amongst the representation offices also in our study.

With our first theoretical tool, we hypothesized that all actors involved in global politics today uses both formal and informal channels. But how much “informality” is there in the channels used by the representation offices? Our data shows that the offices’ lobbying occurs in two directions: one directly towards EU institutions (most often the Commission), and one via the involvement in “more or less formalized” networks. These two were also mentioned as the most effective channels to use for policy influence in Brussels. While the direct lobbying towards EU institutions should be viewed as the more formal type of regionalism, the networks – often mentioned as “loosely composited” – should be viewed as the more informal

type. This refers to our theoretical framework, where Söderbaum discusses informal regionalism as the regionalism from below, where a wide range of non-state actors engage in informal activities, contrasted to the formal regionalism, where regionalism is institutionalized, and where regionalization generally takes place within the many EU institutions and their frameworks.

Regarding the popularity of the networks, table 6 reveals that the networks have a central position in the main mission and purposes of representation offices. In the interviews conducted in this study, networks were heavily praised, and labelled with great value, often mentioned as a great tool for lobbying – a tool that made you gain in size and power, and to gain a better impact in your lobbying. Many respondents argue that it is through networks that you can become a serious actor – and how you make yourself a name in Brussels, witnessing of how incredibly important it is for the subnational level to be active in as many networks as possible.

When asked about other informal contacts, the answers often foretold that these are very common, as many meetings in more informal occasions and circumstances often occur. These meetings could be more or less professional. However, in regards to how these contacts are used, respondents were a bit more careful, claiming that these contacts primarily are used for information exchange. However, it appeared likely that these contacts could become more professional at a later stage. This is again witnessing of the importance of informal meetings, spontaneous or not, as it is a daily part of the life of the representation offices' officials in Brussels.

Regarding Söderbaum's argument that informal channels are sometimes used in order to bypass the state, the offices often experience that the national level is a problem in their policy influencing attempts. When asked, some respondents witnessed of a more rapid system in Brussels, where lobbying (in several different directions) was a more swift process in order to bring forth and promote your interests, and to make things happen faster. The "bypassing the state-argument" was also mentioned in this discussion, by one of the respondents. This gives truth to the argument within informal regionalism that the regions, by promoting themselves as key actors in European multi-level governance and Europeanization, have taken charge of the political landscape on the expense of the nation-state, finding alternative routes

in informal channels. Subsequently, it somewhat contradicts the earlier claim presented in this thesis, that regions rarely goes against their own national government.

6.4. Push or pull? – The logic of establishment

Before answering our second research question, we turn to the discussion of logic of the establishment (or presence) of subnational representation offices in Brussels. This discussion relates to our second theoretical tool of push- and pull-factors from chapter 3.3, but also to our working hypothesis (see chapter 1.2), which claim that the representation offices have started to favor policy influencing and lobbying towards the EU over information collecting and monitoring.

With our second theoretical tool, we hypothesized that amongst many interests in many policy fields, the subnational level is present in Brussels by two main logics other than information exchange: economic and political. This was based on a long discussion within the field of regionalism, where many scholars have focused on these two dimensions, and where theoretical assumptions often led new regionalism beyond the economic dimension, as it also acknowledges the potential political gains (and losses) that can be achieved by regional activity in Brussels.

Noting that Europeanization has been described as a “two-fold process” where actors in the policy making process are engaging in “uploading” and “downloading”, we explored where the regions, and their offices, are today. Are they in Brussels because they want something (pull), or because they want to contribute with something (push)? Both interview and content analysis data were pointing in different directions, perhaps not clearly identifying a logic supreme over the other. Nevertheless, table 3 shows that cohesion policy is the supreme interest behind the home organizations’ attempts to influence policy in the EU, and the logic behind that interest is because cohesion policy is so directly linked to the structural funds. This observation gives truth to Marks et al.’s claim that regional governments put effort into influencing European policy areas where there are resources available to gather.

In this discussion, our study observes somewhat of an interesting discrepancy between the interests of the home organization and the interests of their representation offices. Interview data foretold that representation offices often experience that their owners and members in their home organization are driven too much by the pull-logic. However, content analysis data reveals that the subnational level (at least on paper) wishes to be very active in contributing to

European values and EU policy. This is somewhat contradictory, as the interview data portrays the subnational level to be driven by a pull-logic, while their work plans emphasize values related to the push-logic more frequently (as revealed in table 5). In the discussion of this discrepancy, we found that representation offices in Brussels often wish for a more active and engaged home organization in policy areas not directly linked to budget and fund negotiations. Many respondents witnessed about a lack of interest in EU policy areas not directly linked to money, and that it is hard to “make them see other values”. One even claimed that the offices could do so much more, but that the interests amongst the home organizations were “too much of the same”, referring to the pull logic at home. This discrepancy makes it hard to determine the main motive for regional representation in Brussels, why one could argue that it is a combination of the two.

However, the representation offices’ heavy involvement in their many networks could be viewed as an example of a push-logic. As discussed in the previous section, office’s join networks to gain in size and power, and to become a more serious actor. This is supported by our theoretical framework, as Marks et al. suggest that subnational government’s put resources into the European project to gain in size and, subsequently, gain in influence and gain a greater likelihood of being heard and become a more serious voice in Brussels. Thus, we may note a balance between push and pull, where the subnational level contribute where there are funds to take home – like a cycle where regional ideas and perspectives are put in, and structural funds are returned to the regions.

6.5. Channels to Brussels – a time comparison

In this section, we use previous data and discussions to explore how our case differentiates to the 2007 case. In this process, we provide answers to our second research question by making our time comparison. This discussion also relates to our working hypothesis – excluded as its own research question, but used to build much of the bricks that constitutes this study.

How, if in any way, have the subnational levels’ channels to Brussels, and the usage of them, changed since 2007? At first glimpse, there has been a change in the mandate from the home organizations in regards to what kind of activities the representation offices engage in. In 2007, the mandate was mixed, as Berg and Lindahl found that some offices were more active than others in lobbying and policy influencing. They also identified differences between

representation offices, as only some of them worked with actual lobbying, and others more with monitoring and identifying the right contact.

Today, our data shows that lobbying has become a main mission vis-à-vis monitoring. All our respondents argued that it is the main mission of the representation offices, and the regions often portray policy influencing on the EU level as a main task for the representation offices in their work plans. This relates (and adds truth) to our working hypothesis, claiming that lobbying has become the supreme activity over monitoring.

Related to our hypothesis, another interesting remark from our case-study is that the representation office officials often argue that the offices must be active in monitoring in order to engage in lobbying. Monitoring the EU on-site in Brussels makes you pro-active, which seems to be the prioritized argument amongst the representation office officials for being present in Brussels, and what gives them a unique position to engage in active policy influencing. Thus, in regards to the discussion about monitoring vs. lobbying, one could argue that the representation offices' main mission is lobbying, but must still be thoroughly active in monitoring in order to be able to do so.

What about the changes in the usage of actors to lobby towards? Here, we found few changes. In 2007, Berg and Lindahl found that the representation offices favored the Commission as the prime channel to use for policy influencing. The MEPs in the European Parliament were less frequently used (which was unfortunate, officials expressed), and CoR was almost never used. Our mapping reveals that the Commission is still the prioritized channel for lobbying, as the representation offices often enter the policy process early, making the Commission a natural channel for input of regional ideas, perspectives and opinions. If entering the process at a later stage, the Parliament have become a more relevant actor to lobby towards, while CoR was still portrayed as a disappointment. Nevertheless, the active lobbying towards several actors reveals that the subnational level is an actor that has gained in experienced, and become a more serious actor in EU policy making, as discussed by many scholars in contemporary discussions regarding regionalism and Europeanization.

Another actor and channel often highlighted throughout our study are the networks, which we have somewhat discussed as informal regionalism in practice. Also in 2007, representation offices expressed great value in their involvement in more or less informal networks, as these contacts were often used to establish channels “out in Europe”, and functioned as a source of

knowledge and inspiration. However, there were mixed opinions in home organizations regarding their engagement in the networks, as this consumed much time, work and effort. Our study, through data collected from work plans, witnesses of a somewhat skeptical approach in the past (2007), but more enthusiastic and valued approach today, as networks are clearly mentioned as a tool for carrying out the regions' interests in Brussels. In addition to this, respondents in this study have heavily praised and valued networking in Brussels in many ways. The emphasized use of networks – for information collection, gathering of ideas, collected lobbying and more – witnesses of how Europeanization looks today, where the subnational level and other regional actors have found new, more informal routes to policy influencing by participating in on-site activities in the heart of the European Union.

Another discussion put forth in this thesis has been by what logic the subnational level is established in Brussels. We have included this discussion in our study to further explore changes through time, and if there has been a shift in regards to if the subnational level is present in Brussels because it want something (economically), or to contribute with something (politically). In 2007, Berg and Lindahl were unable to clearly identify a prime logic, arguing that even though much of the establishment was founded in a resource pull, there was a mix between both push and pull. For several reasons, the two logics went in cycles, as regions were very active in resource pushing during the negotiations regarding the structural funds, and less active between these negotiations. Our findings make the same assertions, as our data collected also points in different directions.

However, we observed a discrepancy between the representation offices and their respective home organizations, as representation office officials often experience that the home organizations' interests in Brussels are based on a pull-logic. This is experienced as unfortunate, as representation office officials argue that the main motive for regional establishment is related to money, especially the structural funds. Nevertheless, and similar to 2007, we can also identify a cycle, where the subnational level often became very active also in resource pushing when there is financial gain to be made. For these reasons, one could conclude that there is indeed, as in 2007, two logics behind regional representation in Brussels, as the push-logic is present when there are funds to take home to the regions. However, respondents often experienced a disappointment in this fact, claiming that it was hard to make the home organizations see other values in the work in Brussels, and that it was too much of the same focus on pull-related incentives from the home organizations.

7. Conclusion

With the collected data presented, interpreted, analyzed and discussed, and with answers provided to the research questions, time has come to conclude this thesis. We do so by engaging in a summarized discussion, where we return to the initial research problem, and remind ourselves about the findings of our study.

7.2. What did we learn? – A summarizing discussion

This study was built on the notion that micro-regions have gained an increasing awareness that it could be the most powerful and appropriate level of organization to resolve the problems which are on the top of the political agenda. In the EU, we saw a unique trend – a prime example of multi-level governance which has created a complex web of actors that bargain and share power. This is an illogical development, as argued by many scholars, and different theories have tried and failed to explain this phenomenon.

This constitutes a gap in the knowledge – a gap where this thesis enters. We built our study around a hypothesis arguing that there is a trend where regions favor policy influencing and lobbying towards the EU over information collecting and monitoring. This led the thesis to explore its hypothesis by investigating the role of the regions in Brussels, and how they use their representation offices to lobby EU policy. We interested ourselves for the regions' channels to Brussels – both how they look and are used today, but also how they have changed over time. With this, we aimed to contribute to (1) updating our knowledge and understanding of the methods and channels used by the regions' representation offices, and (2) comparing how these have changed over time.

In order to explore these purposes, we conducted a comparative case study, where the Swedish regions and their channels to the EU were compared over time. Our case represented how regions from an EU-member state have established representation offices in Brussels in order to partake in the process of creating EU policy. To collect data, we conducted face-to-face, semi-structured interviews with CEOs and managers at the offices, and to strengthen our analysis and argument we supported the collected interview data with a content analysis of the representation offices' work plans. To make the time comparison, we compared our results with a 2007 study, which also mapped, presented and discussed the subnational levels' channels to Brussels.

In our findings, we noted that unlike twelve years ago, all of the representation offices are today engaging in policy influencing and lobbying as a daily activity in Brussels. This notion gives further strength to our hypothesis' argument, as many other scholars have done in the past. However, we found that monitoring is still an equally important activity, but often emphasized in order to be able to be pro-active in policy influencing, as increased knowledge leads to increased chances of being a successful lobbyist.

Approaching our first research question, we noted that the representation offices' most common channel for policy influencing in Brussels is still within the Commission. However, this depends on where in the process the office enters, as a later entrance leads to contacts within for example the Parliament. In addition to these formal contacts, the more or less informal networks are given an emphasized value by the offices, using these for information collection, gathering of ideas, and collected lobbying activities. The notion of this emphasis on more informal channels makes Söderbaum's argument about "informal regionalism" reasonable, as he argues that the lack of focus on the informal perspective is a missed opportunity in the research of regionalism.

To further contribute to our time comparison, deepening the answer of our second research question, we also explored the logic behind regional representation in Brussels. Here, money (the pull-logic) is still experienced as the prime logic, as our interview respondents witnessed that the regions are present in Brussels because they want to bring home funds. However, much like twelve years ago and supported by theory, this may spark a cycle where the pull-logic is accompanied by the push-logic, and where the regions actually want to contribute to European values and build the EU policy framework. At least, this seems to be what the representation office officials want their respective home organizations to focus much more on. There is so much more to be done in Brussels than to bring home funds, if we are to believe the intentions and motives of the representation office officials on-site in Brussels.

7.3. Final words

We take the opportunity to conclude our study by discussing a few interesting remarks that have been identified throughout the work with this thesis. These remarks could also suggest further research in order to continue the discussion of European multi-level governance, regionalization, Europeanization, and new and contemporary regionalism.

One interesting remark was noted amongst the respondents, and is based on the observation that the Swedish regional representation offices are somewhat divided in terms of what policy areas they are active within. This was often based on the interests and political agenda from the home organization. Excluding cohesion policy, a prioritized area amongst all offices, the offices were active in all sorts of areas, like health care, research and innovation, food, transport and infrastructure, urban cities, culture, education, and much more. When interviewing, differences in answers were noted based on different interests. However, since this was not a main focus in this study, very little was done to investigate this even further. This could be an interesting study in itself, if shifting focus to involve differences in interests in different policy areas. Perhaps, a quantitative study might be desirable to carry out for this purpose, as such a study would also have greater chances to make generalization do to its scope and size, something that our study somewhat lacks.

In this study, the theoretical tool of push and pull factors were used to explore differences in reasons for establishment of regional representation offices in Brussels. As described in the previous chapter, we identified an interesting discrepancy between the home organizations and the representation offices in regards to their motivations for participating in EU policy making, representation offices seem much more interested in push-logic related incentives, but often expressed a lack in such incentives from the home organization, which continues to be more interested in pull-logic activities. In retrospect, one may argue that this discrepancy was never thoroughly investigated. However, this was not a main focus of the study, but rather a tool used to discuss changes through time. This may be a bit unfortunate, as one could argue that there is more in this discrepancy to explore, and how it may exist also in other EU member states with regional representation offices in the Belgian capital.

To conclude, let us remember Söderbaum's argument: "regions are here to stay". In our study, we attempted to take this claim very seriously, by studying their channels to the EU machinery, and why they are present in Brussels and interested in influencing EU policy. However, we did this from the perspective of their representation offices on-site in Brussels. We found that they engage in a multitude of activities – they monitor, interact, educate themselves and others, network, lobby and influence policy in a multitude of dimensions on the highest European arena.

The region is an actor amongst many, raising the voices of the region, and inputting its perspective in the complex web that is European multi-level governance. Thus, a serious actor in global politics they are – just as many within the field of new regionalism have argued.

BIBLIOGRAPHY

- Berg, L. & Lindahl, R. (2007). *Svenska Kommuner och Regioners Kanaler till Bryssel*. Sieps, 2007:7.
- Börzel, T.A. (2002). *States and Regions in the European Union*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bøås, M. & Marchand, M.H. & Shaw, T.M. (2003). 'The Weave-World: The Regional Interviewing of Economies, Ideas and Identities', in Söderbaum, F. & Shaw, T.M. (eds.). *Theories of New Regionalism*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 197-210.
- CoR, European Committee of the Regions (2019¹). *About*.
<https://cor.europa.eu/en/about/Pages/default.aspx> (Retrieved: Apr. 20th, 2019).
- CoR, European Committee of the Regions (2019²). *The EU's Assembly of Regional and Local Representatives, Members*. <https://cor.europa.eu/en/members> (Retrieved: Apr. 24th, 2019).
- CoR, European Committee of the Regions (2019³). *Regional Offices Organisations*.
<https://cor.europa.eu/en/members/Documents/regional-offices-organisations.pdf> (Retrieved: Apr. 24th, 2019).
- de Vaus, D. (2001). *Research Design in Social Science*. London: Sage.
- EC, European Commission (2018). *Eurostat, NUTS*.
<https://ec.europa.eu/eurostat/web/nuts/background> (Retrieved: Feb 13th, 2019).
- EC, European Commission (2018²). *DG Regio, Knowledge for Policy*.
https://ec.europa.eu/knowledge4policy/organisation/dg-regio-dg-regional-urban-policy_en (Retrieved: Apr 8th, 2019).
- Ekström, M. (1992). 'Causal Explanation of Social Action: The Contribution of Max Weber and of Critical Realism to a Generative View of Casual Explanation in Social Science.' *Acta Sociologica: Journal of the Scandinavian Sociological Association*, (35), pp. 107-122.
- Eriksson, L.T. & Wiedersheim-Paul, F. (2014). *Att utreda, forska och rapportera* (10th ed.). Stockholm: Liber.
- Esaiasson, P. & Gilljam, M. & Oscarsson, H. & Towns, A. & Wängnerud, L. (2017). *Metodpraktikan : Konsten att Studera Samhälle, Individ och Marknad* (5th ed.). Stockholm: Wolters Kluwer.
- Fawn, R. (2009). 'Regions and Their Study: Wherefrom, What for and Where to?' *Review of International Studies*, (35), pp. 5-34.
- Farrell, M. (2005). 'The Global Politics of Regionalism: An Introduction', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 1-17.
- Fawcett, L. (2005). 'Regionalism from an Historical Perspective', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 21-37.

- Foque, R. & Steenbergen, J. (2005). 'Regionalism: A Constitutional Framework for Global Challenges?', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (ed.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 54-68.
- Gavin, B. (2005). 'Regional Integration in Europe', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (ed.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 222-236.
- Gavin, B. & de Lombaerde, P. (2005). 'Economic Theories of Regional Integration', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 69-83.
- Grabbe, H. (2005). 'Regulating the Flow of People Across Europe', in Schimmelfennig, F. & Sedelmeier, U. (ed.). *The Europeanization of Central and Eastern Europe*. Ithaca: Cornell University Press, pp. 112-134.
- Halperin, S. & Heath, O. (2017). *Political Research. Methods and Practical Skills* (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Heidbreder, E.G. (2017). 'Public Policy, Institutional Formation, and the Multilevel Policy-Making – or "How to Get It to the People?"'. *International Journal of Public Administration*, (40:14), pp. 1175-1185.
- Héritier, A. (2005). 'Europeanization Research East and West: A Comparative Assessment', in Schimmelfennig, F. & Sedelmeier, U. (eds.). *The Europeanization of Central and Eastern Europe*. Ithaca: Cornell University Press, pp. 199-209.
- Hettne, B. (1999). 'Globalisation and the New Regionalism: The Second Great Transformation', in Hettne, B. & Inotai, A. & Sunkel, O. (eds.). *Globalism and the New Regionalism*. Basingstoke: Macmillan Press, pp. 1-24.
- Hettne, B. (2003). 'The New Regionalism Revisited', in Söderbaum, F. & Shaw, T.M. (ed.). *Theories of New Regionalism*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 22-42.
- Hettne, B. (2005). 'Regionalism and World Order', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 269-286.
- Hooghe, L. & Marks, G. (2001). *Multi-Level Governance and European Integration*. Oxford: Rowman and Littlefield.
- Hurrell, A. (2005). 'The Regional Dimension in International Relations Theory', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 38-53.
- Hveem, H. (2003). 'The Regional Project in Global Governance', in Söderbaum, F. & Shaw, T.M. (eds.). *Theories of New Regionalism*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 81-98.
- Jerneck, M. & Gidlund, J. (2001). *Komplex Flernivådemokrati. Regional Lobbying i Bryssel*. Malmö: Liber AB.
- Katzenstein, P.J. (2005). *A World of Regions: Asia and Europe in the American Imperium*. New York: Cornell University Press.

- Keating, M. (1999). 'Regions and International Affairs: Motives, Opportunities and Strategies'. *Regional and Federal Studies*, (9:1), pp. 1-16.
- Keating, M. & Hooghe, L. & Tatham, M. (2015). 'Bypassing the nation-state? Regions and the EU Policy Process', in Richardson, J. & Mazey, S. (eds.). *European Union. Power and Policy-making* (4th ed.) New York: Routledge, pp. 445-466.
- Kenealy, D. & Peterson, J. & Corbett, R. (2015). *The European Union: How Does it Work?* (4th ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Knill, C. & Lehmkuhl, D. (2002). 'The National Impact of European Union Regulatory Policy: Three Europeanization Mechanisms'. *European Journal of Political Research*, (41), pp. 255-280.
- Knill, C. & Tosun, J. (2012). *Public Policy: A New Introduction*. Basingstoke: Palgrave MacMillan.
- Krickovic, A. (2015). 'All Politics is Regional: Emerging Powers and the Regionalization of Global Governance'. *Global Governance*, (21).
- León, S. (2018). 'Muddling up Political Systems? When Regionalization Blurs Democracy: Decentralization and Attribution of Responsibility'. *Journal of Common Market Studies*, (56:3), pp. 706-716.
- Lidström, A. (2010). 'The Swedish Regions and the European Union', in Scully, R. & Jones, R.W. (eds.). *Europe, Regions and European Regionalism*. Basingstoke: Palgrave MacMillan, pp. 155-171.
- López, F.A.S. & Tatham, M. (2018). 'Regionalization with Europeanization? The Rescaling of Interest Groups in Multi-Level Systems'. *Journal of European Public Policy*, (25:5), pp. 764-786.
- Luker, K. (2008). *Salsa Dancing into the Social Sciences. Research in an Age of Info-Glut*. Cambridge: Harvard University Press.
- Marks, G. & Nielsen, F. & Ray, L. & Salk, J.E. (1996). 'Competencies, Cracks, and Conflicts. Regional Mobilization in the European Union'. *Comparative Political Studies*, (29:2), pp. 164-192.
- Mid Sweden Office (2007). *Prioriteter i Verksamhetsplan 2007. Förslag till Verksamhetsplan 2007. Aktivitetsplan*.
- Mid Sweden European Office (2019). *Verksamhetsdirektiv 2019*.
- Mistry, P.S. (2003). 'New Regionalism and Economic Development', in Söderbaum, F. & Shaw, T.M. (ed.). *Theories of New Regionalism*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 117-139.
- Moore, C. (2008). 'A Europe of the Regions vs. The Regions in Europe: Reflections on Regional Engagement in Brussels'. *Regional & Federal Studies*, (18:5), pp. 517-535.
- North Sweden European Office (2006/2007). *Verksamhetsberättelse för år 2006 och verksamhetsplan för år 2007*.
- North Sweden European Office (2017/2018). *Verksamhetsdirektiv år 2017/2018*.
- Peterson, J. (2009). 'Policy Networks', in Wiener, A. & Diez, T. (eds.). *European Integration Theory*. Oxford: Oxford University Press, pp. 105-124.

- Piattoni, S. (2009). 'Multi-level Governance: a Historical and Conceptual Analysis'. *European Integration*, (31:2), pp. 163-180.
- Pierre, J. & Peters, B.G. (2000). *Governance, Politics and the State*. London: MacMillan Press Ltd.
- Pierre, J. & Peters, B.G. (2009). 'Governance Approaches', in Wiener, A. & Diez, T. (ed.). *European Integration Theory*. Oxford: Oxford University Press, pp. 91-104.
- Scully, R. & Jones, R.W. (2010). 'Introduction: Europe, Regions and European Regionalism', in Scully, R. & Jones, R.W. (eds.). *Europe, Regions and European Regionalism*. Basingstoke: Palgrave MacMillan, pp. 1-15.
- SKL, Sveriges Kommuner och Landsting (2018). *Svenska Regionkontor i Bryssel*. <https://skl.se/demokratiledningstyrning/euinternationellt/svenskaregionkontorbryssel.3569.html> (Retrieved Feb. 13th 2019).
- Stadtmüller, E. (2005). 'Regional Dimensions of Security', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 104-119.
- Spencer, S. (2018). 'Multi-level Governance of an Intractable Policy Problem: Migrants with Irregular Status in Europe'. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, (44:12), pp. 2034-2052.
- Spray, S. & Roselle, L. (2017). *Research and Writing in International Relations* (2nd ed.). New York: Routledge.
- Söderbaum, F. (2003). 'Introduction: Theories of New Regionalism', in Söderbaum, F. & Shaw, T.M. (eds.). *Theories of New Regionalism*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 1-21.
- Söderbaum, F. (2005). 'Exploring the Links between Micro-Regionalism and Macro-Regionalism', in Farrell, M. & Hettne, B. & Langenhove, L.V. (eds.). *Global Politics of Regionalism. Theory and Practice*. London: Pluto Press, pp. 87-103.
- Söderbaum, F. & Sbragia, A. (2010). 'EU Studies and the 'New Regionalism': What Can be Gained from Dialogue?' *European Integration*, (32:6), pp. 563-582.
- Söderbaum, F. (2016). *Rethinking Regionalism*. London: Palgrave Macmillan.
- Tatham, M. (2013). 'Paradiplomats against the State: Explaining Conflict in the State and Sub-state Interest Representation in Brussels'. *Comparative Political Studies*, (46:1), pp. 63-94.
- Tatham, M. & Mbaye, H.A.D. (2018). 'Regionalization and the Transformation of Policies, Politics and Polities in Europe'. *Journal of Common Market Studies*, (56:3), pp. 656-671.
- Wonka, A. & Baumgartner, F.R. & Mahoney, C. & Berkhout, J. (2010). 'Measuring the Size and Scope of the EU Interest Group Population'. *European Union Politics*, (11:3), pp. 463-476.
- Yin, R.K. (2018). *Case Study Research and Applications: Design and Methods* (6th ed.). Los Angeles: SAGE Publications.

INTERVJUGUIDE

➤ Inledning

En grundläggande presentation av forskningsuppgiften. Fokus på hur man använder regionkontoren i Bryssel för att arbeta internationellt/mot EU, samt vilka kontaktvägar som används (och hur dessa har förändrats över tid).

I intervjun används ibland begreppet "medlemmar". Dessa kan vara ägare, folkvalda politiker på hemmaplan och övriga stakeholders (medveten om att de svenska regionkontoren ser olika ut och har olika ägandeformer och bolagsformer).

➤ Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU? (Är det vanligt) (upplever ni att detta har ökat/minskat?)

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

➤ Påverkan om VAD?

OM försök att påverka efterfrågas, vilka politiska sakområden/frågor rör detta? (fler politikområden? vilka är vanligast?)

Brukar det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU? Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid? (varför, hur?)

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik. (direktkontakter/via andra aktörer?) (svenska eller internationella) (varför har dessa kanaler valts?)

Har ni försökt att använda den svenska staten (regering/riksdag/myndigheter) för att påverka EU:s politik? (varför/varför inte?)

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra? (varför/varför inte?) (finns här skillnader i politikområden?) (använder man flera kanaler samtidigt?)

➤ Påverkan till VEM/VILKA?

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka? (direkt/indirekt?) (politiker/tjänstemän?) (kommissionen/parlamentet/rådet/CoR?)

Finns/ används etablerade kontakter? (specifika aktörer/personer/institutioner som frekvent används vid påverkan?) (varierar det i olika politikområden?)

➤ Resultat

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel? (Är någon/några bäst?) (Varierar det i olika politikområden?) (varför/varför inte) (har vissa kanaler försvunnit med tiden, och andra tillkommit?) (var kan det bero på?)

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete? (varierar det i olika politikområden?)

OM STUDIEN

Studien syftar till att undersöka vilka kanaler svenska regioner (via sina regionkontor) utnyttjar och använder i syfte att försöka påverka EU-policy och EU:s politik. Genom att jämföra studiens resultat från en tidigare studie (2007) vill studien diskutera vilka intressen som ligger bakom dessa påverkansförsök, samt hur dessa har förändrats över tid.

OM INTERVJUERNA

Intervjuerna kommer att genomföras med sex (6) svenska regionkontor under perioden 11 mars till 14 mars 2019. Intervjuerna spelas in med hjälp av diktafon, vilket intervjuaren kommer att informera om innan påbörjandet av intervjun.

ANONYMITET I DELTAGANDET

Detta dokument intygar att:

- Samtliga svar som gives av intervjupersonerna under intervjuerna för denna studie är hela anonyma. Inga namn på intervjupersoner eller andra personuppgifter kommer att anges i vare sig studien eller andra dokument som rör studien.
- Deltagande i studien sker på helt frivillig basis, och intervjupersonen äger rätten att inte svara på en eller flera frågor och behöver då inte motivera varför.
- Intervjupersonen kan kräva att intervjun/delar av intervjun inte ska spelas in.
- Intervjupersonen äger rätten att när som helst avbryta intervjun, utan att behöva motivera varför. Ett sådant avbrott kommer inte att rapporteras i studien, ej heller påverka studien i sin helhet eller det kommande betyget för uppsatsens författare.

RESPONDENT 1

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja.

Utveckling: Dels så får vi årliga beställningar från våra medlemmar via vår styrelse var fattar beslut om vår verksamhetsplan varje år. För att ta fram vilka områden som våra medlemmar gemensamt vill prioritera så har vi en ganska tydlig beställningsprocess. Det blir ganska detaljerat i de här beställningarna att just de här projekten och/eller lagstiftningsförslaget vill vi att ni ska vara med och påverka och/eller marknadsföra på europeisk nivå.

Dels finns även politiskt antagna positionspapper och synpunkter som är grunden för allt vårt påverkansarbete, och där har vi allt från synpunkter från sammanhållningspolitiken, utvärderingar av olika program osv.

Är det vanligt?

Svar: Ja, det tillhör den dagliga verksamheten.

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: Det är svårt att säga sett till de senaste åren. Men jag tycker mig ändå ha sett en förändring att det skulle ha ökat.

Utveckling: Vi ligger ju på våra medlemmar från vårt kontor, att vara pro-aktiva, men det har vi alltid gjort men vårt kontor har utvecklats från att vara med en "resebyrå" till att vara en organisation som jobbar med påverkan. Tidigare handlade det mycket om att se vad som händer på EU-nivå och att arrangera studiebesök, fram tills idag då i har vår struktur med beställningsprocessen (hemifrån) och det har blivit en väldigt tydlig koppling mellan det vi gör och det regionerna gör. På det sättet, så absolut har det blivit en förändring.

Tittar vi på antalet positionspapper som vårt kontor har tagit fram till kommande EP-val jämfört med förra så är det hur många som helst idag jämfört med förra programperioden.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Det är nog oftare tjänstepersoner som initierar vad vi bör tycka till om.

Utveckling: Det är nog mest ett samspel mellan oss på det här kontoret och tjänstepersonerna på hemmaplan. Men vi skulle inte få göra det här om det inte fanns ett intresse från politiken (hemma) att vara med och påverka.

➤ **Påverkan om VAD?**

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: Det är väldigt tydligt i de beställningarna som görs till oss att vi har fyra bevakningsområden.

Utveckling: Sammanhållningspolitiken, forskning och innovation, energi och klimat, och transport och infrastruktur är det fyra områden som vi jobbar inom.

Brukar det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Svar: Nej, det brukar nog vara ganska samma.

Utveckling: Man tar fram politiskt antagna synpunkter, som våra medlemmar för fram mot nationell nivå. Sen jobbar vi med att sprida det mot den europeiska nivån. Där blir det mycket upp till oss (på kontoret) att

bestämma var detta ska spridas, det kan kanske inte de som sitter hemma identifiera var det ska spridas utan där är det mycket upp till oss i vårt nätverk att identifiera.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: Om vi tittar på sammanhållningspolitiken så är det att de är direkt kopplade till medlen, det är väldigt tydligt. Så där har vi ett jättestort intresse från politiken. Forskning och innovationsområdet är också väldigt mycket kopplat till dessa medel för oss. Men där kanske man inte vill påverka lika mycket.

Utveckling: Det är inte bara vårt kontor som ser detta, detta är jättetydligt. Det är inte bara vi som sitter här som ser det utan även de som sitter hemma i regionerna som ser den väldigt tydliga kopplingen. Att det är jätteviktigt för framtiden.

Men också inom alla områden egentligen så har vi ett samarbete med andra region (även utländska) runt omkring i olika projekt. Där har vi jobbat strategiskt under väldigt lång tid, och där handlar det om strategiska planeringar på väldigt lång sikt, så där krävs det väldigt mycket politisk påverkan.

Tillägg: När det är frågor som är direkt kopplade till rena medel ser vi att det är väldigt mycket enklare att skapa intresse för dem (från politiskt håll på hemmaplan). Det gäller främst frågor som rör sammanhållningspolitiken. Om det (istället) handlar om frågor som inte rör (ekonomiska) program tar det längre tid att etablera ett politiskt intresse om varför vi ska vara med.

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Både ja och nej.

Utveckling: Det är väldigt mycket kopplat till förberedelserna inför (nästa) programperiod. Man vet att det finns ett starkt intresse inför varje period, då är vi med hemifrån, men sen när väl kommer in i en period så avtar intresset. Då ska man ju bara förvalta de medel vi har fått, och det tycker vi är lite synd.

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: (Med) de svenska EU-parlamentarikerna, men det behöver inte vara de svenska, vi jobbar ju i Europeiska nätverk också. Vi försöker ha en god relation till de svenska, och deras kansli. Sen är det olika tjänstepersoner på de olika DG:n på Kommissionen. Sen också Sveriges ständiga representation en del också.

Utveckling: Vem man vänder sig till beror på var man är i lagstiftningsprocessen. Man jobbar med Kommissionen innan de lägger sitt förslag, sen riktar man in sig på Parlamentet, de jobbar ofta mycket snabbare i lagstiftningsförfarandet. Mot slutet i processen får vi mer kontakt mer svenska representationen. Vilken som är vanligast går inte att säga utan det beror helt på var i processen vi befinner oss och i vilken fråga.

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik.

Svar: Det handlar ofta om att organisera sig i de olika nätverken.

Utveckling: Man formerar sig tillsammans med andra europeiska regioner och det är först där vi kan bli väldigt tydliga, och samla många regioner bakom ett tydligt budskap. Sen kontakter man de olika nationella representationerna, Parlamentet och även Kommissionen. Även om vi ibland går direkt till en Parlamentariker (till exempel), så är det ofta nätverken som används.

Att gå direkt till enskilda politiken eller tjänstepersoner brukar inte få ett lika stort genomslag. Det är ofta när man använder nätverket till att anordna till exempel olika seminarier och driver en specifik fråga genom dialog tillsammans med andra som det ofta får mer genomslag.

Att använda regeringskansliet på hemmaplan är inte vanligt, men kan hända i enstaka fall i vissa frågor. Men då har vi varit inkallade som experter. Det är regionerna på hemmaplan som använder Regeringskansliet som sin kontakt, medan vi använder den svenska representationen i Bryssel. Vi ska försöka hålla den skillnaden.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Nja, det är nog från fall till fall. Det är ju ofta flera kanaler som används parallellt.

Utveckling: Det beror på vilken fråga som ska drivas. Det kan vara svårt att alltid veta exakt vem man ska vända sig till. Men vi försöker alltid samverka med andra europeiska regioner innan vi gör påverkansinsatser. I nätverken, till exempel.

➤ **Påverkan till VEM/VILKA?**

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: Det är väldigt beroende på var i processen som lagstiftningsförslaget befinner sig.

Utveckling: Det kommer ju från Kommissionen först, så då har vi ju kontakt med Kommissionen i själva utformningen av lagförslaget. Men om vi kommer in i processen när förslaget redan ligger på bordet så jobbar man parallellt med Parlamentet och den svenska representationen. Och det är väldigt olika var vi kan komma in i processen. Dessa försök kan ske direkt via tjänstepersoner (Kommissionen) eller politiken (Parlamentet), men också indirekt via våra nätverk.

CoR används också i viss utsträckning, men då via våra nätverk. Men det kanske handlar mer om att vi bevakar CoR, att vi läser deras yttranden, går på deras seminarier, och att vi deltar på det sättet. Det händer, men det är inte lika vanligt.

Finns/ används etablerade kontakter?

Svar: Ja, delvis.

Utveckling: Vi jobbar med våra specifika politikområden, och i dessa har vi våra kontakter både i främst andra regioner men också inom EU:s institutioner. Men kommer det en fråga som inte handlar om våra bevakningsområden får man ofta fråga sig fram.

Generellt så funkar det ju så i Bryssel, att man nätverkar, och umgås med personer både privat och på mingel och som man får information ifrån. Sen är det nog olika som person hur man använder dessa kontakter eller kanaler till att faktiskt bedriva påverkan. Men som jag tänker så är det nog snarare ett informationsutbyte man får genom de mer informella kontakterna – man får lite inside information om de olika relevanta lagförslagen och så vidare.

➤ **Resultat**

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Vi tycker att egentligen alla våra nätverk som vi jobbar med är bäst.

Utveckling: Det är erkända nätverk, som har goda relationer, som när det kommer ut information genom de här nätverken får väldigt stort genomslag, i Kommissionen framför allt. Det är i utarbetanden av olika lagförslag.

Om vi till exempel får ett positionspapper från våra medlemmar som vi ska sprida så är nätverken bäst för att få genomslag, det är då man kan anordna seminarier, göra gemensamma skrivelser, och träffa relevanta aktörer i de frågor som man driver. Det gör vi genom nätverken, det är sällan att vi själva skulle arrangera något eget. Vi jobbar alltid i nätverken för att få bäst genomslag.

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Vi har haft utmaningar under hösten med att Parlamentet och Rådet jobbar i så olika takt.

Utveckling: Det är faktiskt väldigt intressant, att det finns ingen annan än vi regionkontor som bevakar vad våra parlamentariker gör för regionernas räkning. Därför finns det ju ingen hemma som har koll på lagstiftningsförfarandet i Parlamentet. Där kan vi få jobba väldigt hårt för att beskriva lagstiftningsprocessen i EU för de på hemmaplan, och få uppmärksamhet för de här frågorna hemma. Vi får ofta inget gehör för detta hemma, och de får istället sina uppdateringar från Näringsdepartementet, som ofta har en annan bild av verkligheten (som grundar sig i att Parlamentet och Rådet jobbar i så olika takt. Det finns alltså ingen förståelse för hur processen fungerar på hemmaplan, och det finns ett problem i att försöka få med sig hemmaorganisationen. Det handlar inte om en ovilja, utan de får sin information från andra aktörer eftersom strukturen ser ut som den gör.

RESPONDENT 2

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja, absolut. Det är därför vi är här.

Utveckling: Vi är ett påverkanskontor. Det är strategisk påverkan som vi jobbar med.

Är det vanligt?

Svar: Ja, det är nästan det enda vi gör.

Utveckling: Jag tror att vissa andra kontor har lite bredare uppgifter. Vi hade det tidigare, men vårt kontor gjordes om för cirka fyra år sedan, och då var det lite mer fokus på bevakning och föra information hemåt. Nu har vi flyttat över till att bli ett påverkanskontor där det blir väldigt fokuserat på påverkansarbete. Så det har skett en förändring.

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: Påverkansarbetet har ökat, absolut.

Kommentar: Se ovan.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Det finns inga större skillnader.

Utveckling: Vi har flera ägar-organisationer och alla är helt eniga om vilket fokus vi ska ha, och de har ett samarbetsavtal sinsemellan som säger att fokus ska ligga på själva påverkansarbetet, och mindre på information och kommunikation

➤ **Påverkan om VAD?**

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: I vårt fall prioriterar vi sammanhållningspolitiken och transportpolitiken.

Utveckling: De är våra högst prioriterade områden. Sen har vi ett tredje som är miljö, energi och klimat, som också är jätteviktigt för våra regioner, men där vi pga. Begränsade resurser inte kan påverka lika strategiskt.

Brukar det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Svar: Ja, det kan det göra.

Utveckling: Även om vi har en specifik strategi för sammanhållnings- och transportpolitiken så kommer det lite då och då hemifrån ett önskemål om att även titta på frågor inom andra områden, vilket vi gärna gör i mån av tid. Det finns väldigt många önskemål (hemifrån) om vad man skulle kunna påverka inom, men vårt direktiv är att vi ska kunna fokusera på våra två områden för att vi ska kunna gå in i detalj i vårt påverkansarbete.

Det finns ingen tydlig skillnad i önskemål mellan politiker och tjänstemän. Kanske att politiker är något mer aktiva när det gäller miljö-, klimat- och energifrågor. Men då måste vi påminna dem om våra direktiv, vad är det vi ska fokusera på? Slutar man fokusera blir det ett sämre påverkansarbete.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: Vad gäller sammanhållningspolitiken är det ganska självklart, då vårt kontor representerar glesa regioner, där inte så många bor. Då får vi ett särskilt stöd från EU för de här regionerna. Det (stödet) är väldigt viktigt för våra regioner, så där är det jätteviktigt att vi går in och bevakar och påverkar och försöker justera lagtexter som tas fram för att vi ska kunna fortsätta få de medel som vi behöver. Plus att vi ser även andra positiva effekter av sammanhållningspolitiken som inte har med medlen att göra utan som just är samverkan över gränser, och som också är jätteviktigt för våra regioner att jobba med.

Transportpolitiken likaså, vi har väldigt långa avstånd (i våra regioner). Utan fungerande transporter så är det svårt att bo och jobba i våra regioner. Så det (området) är också väldigt viktigt, båda dessa områden har varit med från start. Där har det alltid funnit en enighet, och det kommer inte att förändras på ett tag, skulle jag tro.

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Nej, inte inom de två områdena.

Utveckling: Just inom de två områdena har det inte ifrågasatts överhuvudtaget. Men det har skiftat från bevakning till påverkan på ett väldigt tydligt sätt. Det är ett helt annat kontor idag.

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: Vi ser på påverkansarbetet i olika steg.

Utveckling: Ett första steg är att lägga mycket krut inför att Kommissionen ska ta fram ett förslag långt innan förslaget kommer på bordet, det är flera år innan skulle jag säga. Då pratar vi med Kommissionen, träffar dem, och bjuder in dem till möten och konferenser. Kommissionen jobbar vi väldigt mycket emot, och försöker ha väldigt nära kontakt med relevanta DG:s.

Men sen när förslaget har kommit måste vi gå vidare. Då har vi dels nära kontakt med de EU-parlamentariker som sitter i våra relevanta utskott. Där har vi jobbar mycket för att etablera kontakter med ledamöter. Där arbetar vi också väldigt strategiskt med ändringsförslag. När vi ser att EU-parlamentets rapport går lite åt fel håll, då jobbar vi väldigt tydligt med påverkan där, mot parlamentet. Man måste ha goda kontakter med ledamöter, och goda argument. Då har vi flera gånger fått in våra förslag i processen.

Vi har också rådet, och där jobbar vi mycket med svenska representationen. Men vi har även vissa kontakter hemåt, men vi använder snarare kontakter här på plats. Regeringskansliet används i viss mån, ibland har vi tagit möten, men bara om vi har varit hemma och då i samband med våra strategier från hemmaorganisationen. Det händer också.

Regionkommittén används också väldigt mycket, då vi har ledamöter där. Vi försöker följa deras arbete också, och ser kanske inte att vi måste försöka påverka deras yttranden. Men vi ser också att regionkommittén har börjat jobba mer med gemensamma möten med EU-parlamentet och det finns ett arbete omkring regionkommittén som vi tror är ganska viktigt.

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik.

Svar: Goda kontakter är avgörande för ett bra påverkansarbete.

Utveckling. Vi använder både formella och informella kontakter, det är lite grand därför man här på plats i Bryssel också. Man lär känna personer på både Kommissionen, i Parlamentet och i alla institutioner som är viktiga för oss på ett ibland mer informellt sett. Påverkansarbetet sker inte alltid vid de där uppstyrdade mötena, det kan lika gärna ske vid en nätverksdrink eller vid minglet efter konferensen där man byter några ord med någon som man vet deltar i lagstiftningsarbetet.

Vi jobbar samtidigt väldigt formellt. Vi tar fram våra positionspapper, och skickar ut dem till alla relevanta aktörer. Men vi kan ju inte bara skicka ut dem och hoppas att det går fram. Så då går vi också dit och berättar vad det är som står i pappret och varför det här är viktigt. Det är både ett formellt spår, men de formella mötena är jätteviktiga också. Det är inte alltid att alla förstår det, det är sånt som man upptäcker på plats. Det är också ett sätt att påverka.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Ja, de formella mötena kommer du inte ifrån.

Utveckling: Det är positionspapper, nätverksmöten och träffar med kommissionen. Man har gjort sig ett namn i Bryssel, via våra nätverk, så de vet vilka vi är när vi väl kommer. Sen är det en bonus, allt det där andra, den mer informella biten. Det är jätteviktigt, allt runtomkring. Man skapar kontakter som kanske blir ett möte en vecka senare.

Påverkan till VEM/VILKA?

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: Kommissionen är nummer ett, skulle jag säga.

Utveckling: Där kan du göra den största skillnaden, innan texterna ens finns på bordet. Du kan få vara med och forma texten. När texten väl kommer på bordet, då kan man fortfarande göra justeringar, absolut, men då kommer det till Parlamentet och Rådet. Så de tre institutionerna går inte att komma ifrån.

Men sen vill jag lägga till regionkommittén, som ändå är intressant på andra sätt – som en plattform där våra politiker har en roll, särskilt eftersom vi har politiker som ledamöter där. Då har ju de en möjlighet att påverka vid CoR, och då föra fram våra gemensamma frågor.

På Kommissionen är det främst, nästan alltid tjänstemän. I Parlamentet är det ofta politikerna själva. Det är lite olika, om vi ska gå och träffa någon så är det oftare på tjänstemannanivå. Men har vi en politiker här på plats, då försöker vi ofta gå högre upp i hierarkin. På gott och ont, det är inte alltid den bästa påverkansmetoden, att träffa den som sitter högst upp. Det kan göra mer nytta att komma längre ner (i hierarkin), men helst kanske man ska komma från flera olika håll.

Finns/används etablerade kontakter?

Svar: Ja, absolut.

Utveckling: Inom Kommissionen, och de DG's som vi arbetar mest med våra frågor. Vi har även etablerade kontakter med flera EU-parlamentariker som sitter i våra relevanta utskott, inte bara de svenska då. För vår del blir det ofta finska – och det kan vara andra också, beroende på vilken fråga (det rör). Det kan vara vilken nationalitet som helst.

Men när vi väl vill få in våra ändringsförslag som vi vill få in i Parlamentets process så går vi via våra svenska och finska EU-parlamentariker, det har varit mer effektivt. Det hade varit svårare att gå direkt via (utskottets) rapportör.

➤ Resultat

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Kommissionen, skulle jag säga, rakt av.

Utveckling: Det kan till och med vara så att om man har problem med att övertyga den nationella nivån (i en politisk fråga), så kan man behöva gå omvägen via Bryssel för att påverka, även nationellt. Ibland får man en

känsla av att Sverige upplever EU och Kommissionen som någonting annat, som man tar lite avstånd ifrån. Det är synd, Kommissionen vill ju bara veta hur man bäst "gör det här". Hur ska förslaget formuleras för att det ska gynna oss alla på bästa vis? Där kan man diskutera, och föra fram sina goda argument. Kommissionen lyssnar, det är inga konstigheter. Men det där kan ibland bli som en osynlig vägg mellan den nationella nivån och EU. Då är vi här på plats, och så pratar vi med Kommissionen, då lättas det där upp och så kan man prata med den nationella nivån från olika håll. Jag ser det som att vi öppnar upp mot den nationella nivån i påverkansarbetet, att vi får stöd från EU-nivån härifrån.

För oss har det varit Kommissionen i alla politikområden. De senaste tre åren har det varit så.

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Problem för oss har mest legat nationellt.

Utveckling: Det har blivit lite lustigt. Vanligtvis utövar vi påverkansarbete i Bryssel på EU-nivå. Men om det grusar hemma, nationellt, då måste vi på något sätt tänka om. Så har det vart, inom flera frågor, ganska ofta. Man måste hålla på och försöka "få det att lossna" hemma.

Från vårt håll är det viktigt att hela Sverige är representerat i Europaparlamentet. Ofta är det den personen som är intresserad av att sitta i våra relevanta utskott. Vilka som kommer in i EP, och vilka utskott de väljer, är jätteviktigt. Här är det viktigt att de svenska ledamöterna sätter sig i lagstiftande utskott. Det är svårt för oss att påverka, men det är väldigt viktigt för oss. Det kan bli ett problem (Annars), då får vi gå på de andra ledamöterna. Med en svensk ledamot har man alltid någon form av inkörsport.

Tillägg: Kanske var det så att tidigare (hade regionkontoren i uppgift att) samla information om vad som var på gång inom EU, och sen skulle man kunna använda den hemma och påverka nationellt. Så kan jag tänka mig att det var. Sen har man kanske upptäckt att man kanske inte bara kan berätta för regeringen vad man vill ska hända i EU, utan då har man börjat säga det direkt på plats. Jag tror att det skiftet har skett.

RESPONDENT 3

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja, det är därför vi finns. Det är vårt uppdrag.

Utveckling: Vårt uppdrag är att strategiskt ta del och bidra till att påverka frågor som är av relevans och strategisk betydelse för våra medlemmar. Det är vårt fokus, och har väl egentligen alltid varit.

Är det vanligt?

Svar: Ja.

Utveckling: Självklart så jobbar vi ju med flera olika delar, och rapporterar även hemåt. Att få våra olika aktörer (på hemmaplan) engagerade – att få dem att kunna ta del av olika fonder och program och så vidare. Men, vi jobbar inte själva med dessa projekt, utan det vi gör är ju att vi jobbar och agerar mot EU-arenan för att kunna förmedla dessa fonder och program på olika sätt. Det är ju det som är vårt fokus.

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: Jo, men det är ju en ökning.

Utveckling: Det kan man ju se generellt sett, att det har varit en konstant ökning där man lämnar rollen som "informant" och bedriver mer och mer påverkansarbete gentemot EU. Vi tänker ju oftast som så att vi utnyttjar vår roll här, att när vi har gäster av olika slag, att vi funderar över vilka vi samtidigt kan nå med våra budskap. Att man hela tiden tar chansen att göra nytta i olika frågor, med olika aktörer.

Sen är det klart, vi har ju vårt nyhetsbrev och det där, men det är ju för transparens, och det handlar ju om vad vi göra här och vad vi arbetar med. Men fokuset ligger tydligt på påverkansarbetet.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Vi har ju ett brett ägandeskap, men beställningarna kommer oftast från våra politiska företrädare.

Utveckling: Vi jobbar ju inte med enskilda företag eller så, men de finns ju med i vissa frågor. Men vårt arbete här grundar sig i ett samspel med och ett uppdrag från våra politiska företrädare. Då är det ju framför allt mot regionernas politiker, men i viss mån även deras tjänstemän.

Ofta har ju hemmaplan svårt att skicka specifika beställningar till oss, för de är inte tillräckligt insatta för det. Därför har ju vi en unik ställning här, med våra kontakter och nätverk.

Ibland kan det vara lite oklart vem som egentligen "ger beställningen", då väldigt många aktörer ofta är inblandade i vårt arbete och våra processer. Där får vi ofta tolka vad som efterfrågas, och formulera det, och sen får man accept för det. Får man inte det, då får man ju backa hem och formulera om – men det är ytterst sällan det sker. Vi har ofta en väldigt nära och bra dialog (med hemmaplan).

➤ **Påverkan om VAD?**

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: Sammanhållningspolitiken.

Utveckling: Regionalstödet – där får våra medlemmar väldigt mycket stöd. Det är ju en förhandling varje gång, och det är väldigt mycket därför (vårt) kontor finns. Vi jobbar mycket med andra (geografiskt angränsande) regionkontor där vi kan gå ihop och göra en gemensam insats. Detta är en av våra huvudfrågor.

Sen är det infrastrukturfrågor, där vi har flera för våra medlemmar viktiga intressen. Många av våra projekt använder EU-pengar, och de hade inte kunnat bli av annars. Tillsammans med sammanhållningspolitiken har det varit våra två stora områden att arbeta med, det finns mycket pengar här.

Sen, så klart, även inom innovationsområdet, att se till att våra områden där vi ligger i framkant finns med i diskussionerna. Förra gången handlade det om skogsfrågorna, att dessa fanns omnämnda i de olika programmen, vilket de inte fanns från början. Då kunde våra medlemmar söka forskningspengar i forskning relaterad till skogen, för att ta ett exempel.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: Det finns väl flera olika intressen, men i grund och botten så handlar det ju om att samverka, göra gemensamma projekt, och så klart om att det finns medel att söka till detta. Det är ju sammanhållningspolitiken och regionalfonderna där det är möjligt att skapa regional utveckling.

Utveckling: För medlemmarna, även sådana som tidigare arbetat mycket för sig själva, så har man börjat se en vinning i att samverka, i olika projekt. Man ser värdet i detta. Sen handlar det kanske om regionalfonderna, att det finns en bred samsyn i att dessa har gett möjligheter som annars inte hade funnits.

Arbetet för oss handlar ju om att identifiera var vi vill finnas, och var våra medlemmar kan ha intresse. Att vara med innan processerna börjar, inom de områden som vi vet att våra medlemmar har olika intressen. Vi jobbar ständigt med detta.

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Vi försöker få våra aktörer på hemmaplan att bli intresserade även av andra frågor, utanför regionalfonderna och sammanhållningspolitiken

Utveckling: Om något har varit negativt med fokuseringen på regionalfonderna, så är det kanske att det har varit svårt att få aktörer på hemmaplan att se vikten av att gå in även i andra delar, utanför dessa. Man är ganska fokuserad på regionalfonderna, men kanske att vi på senare tid har börjat få våra medlemmar att se vikten av att gå in även i andra projekt.

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: Det varierar, och beror på vilka frågor det handlar om. Men huvudparten är med EU-kommissionen.

Utveckling: Man vill ju påverka dem som sitter vid pennan, och då är det ju dem som lägger förslagen. Där vill man ju få in sina perspektiv. Vi ser att våra kontakter med Kommissionen har en direkt effekt, där gäller det att hitta samspel – men det är ingenting som kommer av sig själv och är ju ett arbete och en dialog som hela tiden fortgår.

Nu när vi går in i förhandlingar så är det ju Parlamentet och Ministerrådet som är mer relevanta. Där har vi en bra dialog med framför allt de parlamentariker som intresserar sig för samma frågor som våra medlemmar. Det är inte alltid svenska Parlamentariker, tyvärr – de intresserar sig sällan för frågor som är intressanta för regionerna.

Sen är man ju med i olika nätverk, här kan det finnas någon som är relevant (att prata med). Ibland vill man ju bara lyssna av frågan eller så, ibland så anordnar man själv ett seminarium eller så.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Ja, men det beror ju väldigt mycket på frågan.

Utveckling: Allting här är ju väldigt öppet och tillgängligt. Får vi en fråga på vårt bord så är det ju inget konstigare än att man söker upp vem eller vilka som har hand om frågan, vem som sitter på "filen". Det kan vara personer på olika EU-institutioner, oh då håller man ju koll på var frågan diskuteras, var i processen man är.

Alla vägar är ju bra, utom de dåliga. Men vilka som skulle vara dåliga, det vet jag inte riktigt. Man får ju fånga saker och ting i flykten, det är viktigt att man är med tidigt och identifierar vilka aktörer som är relevanta och tillgängliga, sen pratar man med dem.

➤ Påverkan till VEM/VILKA?

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: Oftast är det Kommissionen.

Utveckling: Det är ju oftast på DG Regio, och vissa andra beroende på frågan, som vi framför allt vänt oss till och varit engagerade med under de senaste åren. Det finns ju ändå en bredd på det, viktigaste är att titta på personer, vilka som är intressanta för oss att vända oss till beroende på frågan.

Det är nog DG Regio för de flesta – de är ju våra vänner i någon mån, även om de också behöver påverkas. Det är ju ingen självklarhet att de gör som vi vill alltid.

CoR används väldigt lite, nästan inget alls ska jag erkänna. Det är ju vår bedömning, att det sällan landar i något som är så spetsigt så att det har relevans för oss. Visst, i vissa frågor kan det ha hänt att vi använt oss av vissa personer inom DG Region, men oftast fokuserar vi på andra aktörer.

Svenska representationen används kanske oftare, i vissa frågor. Oftast att vi kommit dit för att informera dem, och utbilda dem, i våra frågor. Det är klart att vi har en dialog, och lyssnar av hur diskussionerna går i Sverige i vissa frågor. Så vi har ett utbyte med dem, i vissa perioder, men återigen handlar det väldigt mycket om vilken person det är (som engagerar sig), och på frågan. Vi kommer oftast in i frågorna långt innan de når representationen, och kanske ibland får uppdatera dem på hur det ser ut, kanske till och med se till att de "inte gör något dumt".

Finns/används etablerade kontakter?

Svar: Ja.

Utveckling: De kontakter vi använder, kanske inte så många, är ju oftast samma som man vänder sig till. Sen är det klart, det byts ju ofta ut och så, men oftast är det lika. Sen beror det ju på, handlar de t.ex. om ärenden där man vill bidra med att få in konkreta skrivelser så är det kanske en enskild handläggare som jobbar med frågan, då blir det ju mer ad hoc. Men oftast är det ju personer som man har en regelbunden dialog med, som man pratar med och som vet vilka vi är och som gärna lyssnar på vad man försöker att säga..

Det finns väl informella kontakter, vid sidan av, men att de skulle användas... det är väl inte så vanligt skulle jag vilja säga. Rättare sagt, om man är på ett mingel eller seminarium, att det diskuteras lite efter i vissa frågor. Men då är det ju oftast med personer som man känner, och som jobbar med de här frågorna. Då är det ju mer att man fortsätter att utveckla en dialog kring de här frågorna. Det är nog ganska sällan som man försöker påverka någon på det sättet, det handlar nog snarare om att man försöker "bona" lite med någon, om man säger så.

Däremot är de (Parlamentarikerna) ju ofta öppna för att lyssna (i de frågor de arbetar med och intresserar sig för). Hinner man få tag i dem (på olika event och tillställningar) så är det nog alltid positivt att prata lite med dem. Men alla har så fullt upp här, det är inte ofta man hinner med det.

➤ Resultat

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Det beror ju på frågan egentligen. Det är svårt att säga en specifik, men det är klart att ofta blir det Kommissionen som blir första måltavlan, så att säga. Det är ju ofta de som ligger med förslagen.

Utveckling: Är det en stor och bred fråga, som regionalfonderna, det är klart att då får man ju arbeta mot de som sitter med den politiska makten. Då är det ju mer att man arbetar med en ganska bred "palett", så att säga.

Det viktigaste är att man är aktiv och engagerad, att man visar upp sig och då får man ofta någonting i utbyte. Men i mindre frågor, med mer detaljer, då får man kanske mer arbeta mot andra aktörer, med att ta fram gemensamma positioner, det handlar mycket om att prata med de som sitter och arbetar med ärendena. Det är det som lobbying handlar om, från vår sida handlar det om att vi försöker få fram våra synpunkter.

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Nej, det är nog svårt att säga.

Utveckling: Det finns ju egentligen inga gränser för vad man skulle kunna göra. Man måste ju vara lyhörd mot politiken på hemmaplan, och ha deras förtroende, och att de litar på att vi gör rätt bedömningar. Det är ju en del av uppdraget, vi måste ha dialogen hemåt, men det tycker jag att vi har. Samtidigt är det ju många bollar, många intressen, det är vi ju alla medvetna om, men jag vet inte om jag ser det som ett problem.

Ibland kan vårt arbete här kanske gå lite i ofas med politiken på hemmaplan, så kan det ju vara. Det kan vara svårt för våra medlemmar att hela tiden följa vad som händer här. EU är ju väldigt öppet, men om man inte landar rätt, eller kanske uppmärksammar frågan i tid, det är klart att då kan det ju bli lite knöligt. Men så är det ju överallt. För andra (region)kontor kanske det är ett större problem.

Vad gäller den nationella nivån, så visst, så är det ju alltid (att de skulle kunna vara ett problem i vissa frågor). Men vi "bypassar" ju oftast dem. I vissa frågor är det ju vi som får saker att hända, det är ju vi som agerar, sen kommer den nationella nivån in (regeringen). Men i vårt vardagliga jobb har vi inga större problem med den nationella nivån, det får våra tjänstepersoner på hemmaplan ta hand om.

RESPONDENT 4

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja, det kan man nog säga.

Utveckling: Det är ett allmänt uppdrag att försöka påverka. Så heter det i vår uppdragsbeskrivning, att vi ska försöka "bevaka våra intressen". Så det är ett generellt mandat. Sen kan det ske mer konkret att det kan vara en specifik ståndpunkt som vi för fram, t.ex. vad gäller nästa generations sammanhållningspolitik. Sen har vi i uppdrag att påverka när vi väl har ett möte med någon, till exempel om vi har en politiker från hemmaplan som kommer ner, då försöker vi inför det mötet bestämma om vi ska lyft fram några specifika frågor inför det mötet.

Är det vanligt?

Svar: Ja, absolut.

Utveckling: Det tillhör den vardagliga verksamheten. Vi kan inte bara träffa folk för att lära oss om vad som händer utan vi måste också säga någonting om vad vi behöver för att kunna utvecklas som region och vad vill vi se framöver och då kanske ta rollen att säga hur vi tycker att EU borde utvecklas för att främja regioner som oss.

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: Jag tror att det har ökat.

Utveckling: Jag tror att det kan delvis ha att göra med vilka som leder verksamheten här nere i Bryssel, att erfarenheten har ökat och att här är personer som ser värdet av påverkan mer. Men också att mognaden i verksamheten är större nu. Verksamheten har i de flesta fall vuxit och då hinner man med betydligt mer bevakning och identifiera betydligt mer frågor, samt vara mer aktivt som kontor och gå in i fler nätverk och projekt än vad man hade gjort som ett enmanskontor. Det leder till att man blir en del av EU-kommissionens bollplank i olika processer. Det är ofta så det funkar, man blir en del av dialogen och om hur (EU) policy ska utvecklas. Då blir det också ett större krav på oss som kontor att kunna säga någonting om hur vi tycker. Jag tror att många svenska kontor jobbar mer med påverkan nu än tidigare.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Ja det kan i och för sig uppstå i olika delar av verksamheten.

Utveckling: Vissa tjänstemän och politiker är mer aktiva. Vi har märkt det på kultursidan, t.ex. där man har varit väldigt aktiva. Där har det varit en efterfrågan hemifrån att ordna debatter och diskussioner med parlamentariker och kommissionen. Från politiskt håll har vi (dock) inte haft någon jätteefterfrågan om att vara med och aktivt påverka, från tjänstemannahåll har det varierat över tid.

Förvisso, nu när jag tänker på det, så har det funnits ett väldigt tydligt uppdrag på transportsidan från politiskt håll att påverka och försäkra oss om att vissa av våra projekt är finansierade i nästa programperiod.

Däremot har det kommit en hel del initiativ härifrån, där man hemifrån har sagt att det är en bra idé. Men det handlar inte om beställningar hemifrån, det är lika ofta vi (på regionkontoret) som föreslår att det är vi som borde tycka någonting. Och det är grundat på ett eget mandat att driva.

➤ Påverkan om VAD?

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: (För oss är det) inom den kulturella och kreativa sektorn, och kreativa industrier. Man får väl ändå säga hälsa och sjukvård, att vi har varit med där också. Jag skulle också säga att forskning och innovation generellt, där vi har varit kanske som mest aktiva. Transport, som ju är en kärnfråga för oss, så det är väl några områden. Livsmedel är också en sådan som har kommit och gått lite grand, men livsmedelsproduktion (också).

Brukar det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Svar: Ja, det har funnit en viss skillnad i synpunkter.

Utveckling: Om vi säger att de som har arbetat med sammanhållningspolitiken (på hemmaplan) och de övriga stödprogram, samt de som jobbar mycket med utveckling och innovationssystem och företagens villkor och forskning och innovation.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: I grunden så är det en vilja att stärka (vår regions) utvecklingspotential.

Utveckling: Det arbetas och påverkas i de sammanhang där man kan förstärka det arbete som bedrivs ute i regionen med EU-pengar eller med EU-policy så har det varit det som ligger bakom, generellt. Kan man hitta EU-finansiärer eller andra EU-aktörer, andra regioner som vill vara med och investera, det är mycket sånt som ligger bakom. Det är ofta då man vänder sig till oss och säger att "kan EU göra någonting här?".

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Jag skulle vilja säga att det har förändrats över tid.

Utveckling: Det har förändrats med tjänstemannastrukturen och den politiska strukturen på hemmaplan. Vi märker att man bestämmer prioriteringarna hemma på regional nivå eller nationellt och sen finns det någonting som passar bra på EU-nivå och då blir det stort (här hos oss).

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: Brett, skulle jag säga.

Utveckling: Alla tjänstemän här, och jag själv också, har (1) dels nätverk (privata kontakter och yrkesmässiga) och (2) dels rena yrkesmässiga kontakter som har att göra med de tjänstemän i (exempelvis) kommissionen och Parlamentet i samband med att vi ordnar events och så. Jag skulle vilja säga att de (kontakterna) är nära. Vissa medarbetare här har väl mer eller mindre veckovisa kontakter med tjänstemän på berörda enheter i (framför allt) kommissionen när det gäller policyutveckling.

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik.

Svar: Vi har inte jobbat så mycket med det (direkt).

Utveckling: Andra (regionala kontor) har jobbat mycket mer med rena lagstiftningsakter, men vi har inte, mer än vid några enstaka tillfällen, varit med om att föra in skrivningsförslag under pågående förhandlingar. Vi har inte lagt stor vikt vid det.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Ja, det är Parlamentet och dess svenska ledamöter, men även andra ledamöter.

Utveckling: Att påverka regeringen görs nästan bara från hemmakontoret, men visst har vi gjort det. Men att påverka EU-representationen (för oss) här i Bryssel är nästan omöjligt, det måste ju gå via de som sitter hemma och skriver instruktioner och tar fram ståndpunkter. Det är ju väldigt svårt, och det är mycket mer långsiktigt.

Men parlamentet är mycket mer flyktigt i den meningen att du kan träffa en parlamentariker och föra fram din ståndpunkt om exempelvis en skrivelse och tycker då hen att det är rätt så kan det ju föreslås. Det är väldigt vanligt att det förekommer.

Att få in skrivningsförslag till kommissionen görs inte riktigt på det sättet härifrån. Men däremot kan man säga att indirekt så (bedriver vi även påverkansarbete mot) kommissionen via våra nätverk, där det finns exempel på hur kommissionen ofta köper ett helt förslag från ett regionalt nätverk.

➤ **Påverkan till VEM/VILKA?**

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: Jag skulle säga att vi oftast försöker påverka kommissionen.

Utveckling. Kommissionen är initiativtagare till förslag, som utvecklar policy och som har lite ströfinansiering för att stötta initiativ och starta pilotprojekt och annat. Det är ju då både direkt och indirekt, skulle jag säga.

Men det har ju även gjorts rena ”gerillainsatser”, när vi till exempel har åkt ner och snackat direkt med kommissionen och haft med statistiker och experter hemifrån och visat på effekterna av (vissa politiska projekt) Sådana försök har ju varit direkta, där vi har försökt få kommissionen att förstå regionen.

Finns/ används etablerade kontakter?

Svar: Ja, absolut.

Utveckling: Jag har ju, och så är det för många här, massor med vänner som arbetar i flera av EU:s institutioner. Men dessa används oerhört sällan yrkesmässigt. Jag tror att de flesta som har arbetat här nere länge vet att man inte kan dra på en sådan kontakt för vilka saker som helst. Jag har till exempel aldrig ställt en fråga till Cecilia Malmström (Sveriges EU-kommissionär) om att hon ska komma hit och träffa någon hemifrån, det har aldrig varit aktuellt.

Tillägg: de informella kontakterna existerar och är väldigt vanliga, men det ska rätt mycket till för att man ska använda dem av yrkesmässiga skäl. Men jag använder ju dem för att få/utbyta information och så där. Man snackar ju mycket. Men man använder inte folk man känner till att öppna vissa dörrar, det är att sätta rätt så mycket press på ens egna vänner.

➤ **Resultat**

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Jag tycker nätverken är bäst.

Utveckling: Det handlar om att vara en aktiv part i de nätverken där man ser att man kan hitta partners, utveckla policies, och förbereda sig för att kunna söka EU-stöd och liknande. Det är oftast där, om man gör det bra och kan gå in med engagemang och stöd hemifrån, som man kan visa kommissionen att man är en intressant part, man kan ligga bra till inför framtida ansökningar, man kan bli ett gott ”case” som lyfts upp i olika sammanhang, man ligger bra till om det skulle dyka upp en pilotaktivitet. Det är där (i nätverken) som man har verkstaden liksom. Det rör främst de regionala nätverken, och vilka man väljer att vara aktiv i skiljer sig mellan politikområden.

Tillägg: det är ju inte så intressant att påverka policy i EU om man inte vet varför man vill påverka. Vissa vill att vi ska påverka mer, men vad är det då som man vill uppnå? Om vi lyckas – har vi sen parter som skulle vilja gå in i projektet, det är ju nästa fråga. Där tycker jag inte alltid att svaret är helt klart.

Dessa nätverk tillkommer, snarare än försvinner. Däremot så har väl en del kanske gått ner i aktivitet ibland. Där går man ibland ur och in i vissa arbetsgrupper, och är ibland aktiv och ibland inte. Jag känner (dock) inte till att det skulle vara något nätverk som skulle ha lagt ner (helt). Antalet nätverk har ökat, och aktiviteten i dessa har (totalt sett) definitivt gått upp.

Tillägg: Nätverken handlar om indirekta påverkansförsök. Man engagerar sig i ett nätverk, som i sin tur gör försök att påverka EU-policy, exempelvis tar fram policypapper, statements, osv.

Det blir omvänt lite grand att om vi går in i nätverk och är väldigt engagerad, då kommer våra krav härifrån på hemmaorganisationen om vad vi ska tycka. Då blir det ju att vi initierar att "vi måste ju tycka något", i frågor på EU-nivå. Vi får ju ett ansvar till att informera om möjligheter, och tvingar politiker hemma att engagera sig. Det finns en dynamik i förhållandet mellan hemmaplan och regionkontoren. Jag tror inte att man ska se det som att det bara har kommit nya mandat hemifrån, det ska lika mycket ses som att de mandaten har utvecklats genom att vi har en dialog med hemmaorganisationen. Man tvingar fram ståndpunkter hemifrån i frågor som dyker upp här.

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Jag skulle säga att det har med budskapet att göra – svårigheterna i att ha ett bra budskap.

Utveckling: Det går nästan alltid att påverka om man har ett budskap som är vettigt, förankrat och underbyggt. Men det kan vara väldigt svårt på regional nivå att förstå vad som är ett vettigt budskap. Vad tycker vi (på EU-nivå)? Frågar man tjänstemännen hemma så tror jag det är väldigt få som kan svara på det. Hur och vad ska vi tycka i vissa frågor i Bryssel? Det är nog det största hindret. Kanalerna ger sig ganska naturligt här nere, om man bara vet vad det är man vill säga. Men det är inte så många som är aktiva inom EU-policy i en region, som kan ha funderingar på hur man vill utveckla europeisk politik på ett visst område. Det handlar om trovärdighet, och att vi ska ha ett budskap som är relevant i förhållande till vad som går att utföra på EU-nivå.

Men det är inte så lätt att formulera ett enhetligt budskap, eftersom det inte finns ett bland de politiker som finns på hemmaplan. Frågar man dem så tror jag att man skulle få lika många svar som personer man frågar.

RESPONDENT 5

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja.

Utveckling: På flera sätt. Men vårt främsta sätt är utifrån ett långsiktigt kontrakt som gäller sammanhållningspolitiken. Varje år tar våra uppdragsgivare fram ett dokument där våra ägare (regioner och lärosäten) har identifierat våra viktigaste frågor, och var korsas de här intressena? Dessa prioriteringar, det kanske landar i tre-fyra stycken per län, beskriver vad vi har för mål, hur vi arbetar med detta på hemmaplan, samt vilka aspekter de behöver Brysselkontoret för. Det är alltså inte ett beställningsarbete bara till Brysselkontoret, även om det är så de gärna ser det. Detta är vår främsta input, då vet vi vilka mål i ska arbeta med under året.

Vi initierar aldrig lobbyaktioner själva. Vi stämmer alltid av med hemmaorganisationen innan vi eventuellt bedriver påverkansarbete eller allierar oss med andra. Vi representerar dem (hemmaorganisationen), vi är deras förlängda arm (i Bryssel och EU-frågor).

Är det vanligt?

Svar: Det beror lite grand på.

Utveckling: Vissa saker är större, då är det verkligen lobbying.

Tillägg: Men det är rätt sällan som de (hemmakontoret) säger att "det här skulle vi vilja att ni tittade på". Men vi skulle kunna göra så ofantligt mycket mer, om vi bara fick (för hemmaorganisationen).

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: En viss ökning.

Utveckling: Men det är givet att vårt kontor inte har funnits överdrivet länge.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Ja, regionerna (är vanligare), till skillnad från lärosätena.

Utveckling: Lärosätena är inte vana vid att använda oss för att bedriva påverkansarbete. Men även där (hos regionerna), är vanan inte så långt gången. Man vänder sig oftare till sin nationella nivå som tar det med den Europeiska nivån. Vi är kanske inte den naturliga vägen att ta för att påverka. Det är kanske för att de flesta frågorna som man arbetar med inte är frågor som EU har beslutskompetens på, utan nationell nivå. Det betyder att vi här nere ofta jobbar med den nationella nivån, men även ibland mot den.

➤ **Påverkan om VAD?**

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: Det är präglad av de näringar vi har (på hemmaplan).

Utveckling: Vi är intresserade mindre av storstädernas roll, och mer för landsbygd. Vi vill (också) höja oss mer i forskning och innovation, även om vi kanske inte har de stora aktörerna hos oss, som många andra har. Detta bygger man genom att satsa på sammanhållningspolitiken.

Man måste titta på avstånd, och hur det ser ut rent geografiskt och demografiskt (på hemmaplan). Vi intresserar oss också för skogsfrågor och bioekonomi. Där får vi störst stöd (hemifrån). Sen är det ju också hälso- och sjukvård.

Brukas det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Svar: Riktningen är ofta hemifrån till Bryssel på stora regioner som är väl geografiskt avgränsade till få uppdragsgivare.

Utveckling: När man har många (uppdragsgivare) är det svårare att få fram ett budskap, en profil. Då blir det viktigare att (vi) för hem budskapet på rätt sätt, och att vi kan fördela det. Våra handläggare på hemmaplan är ofta väldigt duktiga på att ta till sig information både från den nationella nivån, men också från den Europeiska. Sen att det kanske inte alltid sker, det är en annan sak.

Lobbying, eller påverkansarbete, behöver inte nödvändigtvis vara att man ändrar på eller kommer runt lagstiftning. Vårt jobb har egentligen två pelare, den ena är lagstiftning och den andra är samarbeten. I vissa frågor är samarbeten mer effektivt. Det beror på var förslaget ligger i processen. Vi jobbar ofta tidigt i processen, ju tidigare, desto mer handlar det om samarbeten, och input, och diskussioner. Ju senare, desto mer om klassisk lobbying, ändra programförslag, sala ihop namnunderskrifter, svara på samråd, debattartiklar osv.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: Enklast är ju när det handlar om pengar.

Utveckling: Men jag tror faktiskt att det till väldigt stor grad handlar om att Brysselkontoret uppmärksammar dem på faror. För om det inte kommer från oss så kommer det från svenska staten istället, och då är man sent i beslutsprocessen och då handlar det om implementering. Då låter det som att "nu har EU satt sig på oss igen". Men om de använder oss får de väldigt tidig information, men då är det också mycket svårare för dem att ta till sig "hotbilden".

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Nej. Det är "för mycket" samma.

Utveckling: Det beror snarare på att man inte själv kommer med så många beställningar, utan att man snarare oftast reagerar på saker som kommer från Bryssel. Men det håller nog långsamt på att ändra sig, och vi trycker på väldigt mycket från Brysselkontoret.

➤ Påverkan HUR?

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: Hos Kommissionen, framför allt.

Utveckling: Ganska sällan EU-parlamentariker av den anledningen att vi sällan har ett så klart uppdrag själva att vi går in i processen så sent. Där räknar våra uppdragsgivare med att antingen så sköter andra detta eller så agerar vi via "allianser". Det kan vara nätverk, men det är andra aktörer vi agerar via, oftast andra europeiska regionkontor.

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik.

Svar: Vi försöker tidigt föra fram våra synpunkter.

Utveckling: Det är så vi jobbar som bäst. Då jobbar vi framför allt mot Kommissionen. Det är inte ofta som svenska parlamentariker sitter i utskott som är relevanta för svenska regionkontor. Det är anledningen till att vi inte (främst) inte arbetar med de svenska parlamentarikerna.

Man arbetar också en del med den svenska representationen.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Men det är Kommissionen tidigt, och den svenska representationen strax innan förslag.

Utveckling: De får information av oss, och vi får information av dem om hur förslaget har artat sig.

CoR har blivit något av en besvikelse för oss. Det blev inte så bra som vi hade trott, vi får inte så mycket nytta som vi trodde. Därför är det sällan som vi har med dem att göra. EU-parlamentet har vi ju några gånger per år, i alla fall. Kommissionen flera gånger per månad.

Vi jobbar inte något med den svenska regeringen på hemmaplan, däremot träffar vi statssekreterare och generaldirektörer här nere. De använde oss precis som ambassadörer gör, för att förbereda sig om det senaste inför sina möten de har i Bryssel. Det avsätter de tid för. Det är en skillnad som har hänt de senaste åren, nu sitter vi informellt och pratar med dem. Det kan betyda att vi i vissa sammanhang går längre än vårt mandat.

Men det är också när det finns svenskar. Det är en naturlig ingång att man träffar andra svenskar. Man träffas i informella sammanhang, på fotbollsträningen, gymmet, i kören. Det är lätt att man träffar folk som senare blir allianser, nätverk eftersom man har träffat folk. Sådana kontakter är ovärderliga, särskilt för informationsutbyte och strategiska diskussioner.

➤ **Påverkan till VEM/VILKA?**

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: DG Regio (Kommissionen).

Utveckling: Det är mest effektivt. De är ju de som lägger förslag, och då är det viktigt att vår input finns med i de förslagen. För när väl förslagen ligger på bordet, då kan vi göra väldigt lite annat än att svara på samråd och då är vi en av 340 regioner som svarar.

Finns/används etablerade kontakter?

Svar: Ibland. Men det cirkulerar väldigt mycket folk.

Utveckling: Det beror på frågan. Gäller det sammanhållningspolitiken så vet man vem som sitter var och vem man ska vända sig till i första hand (svenska desken på DG Regio). Men gäller det forskning och innovation så finns det flera olika man skulle kunna vända sig till, man vänder sig oftare till de som är ansvariga i de frågor som vi arbetar med. Det är en fördel att vända sig till svenska kontakter, det underlättar, men inte självklart och väldigt individuellt beroende på frågan.

➤ **Resultat**

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Det har blivit tydligare på senare tid, att nätverken blivit all mer effektiva.

Utveckling: Nätverken, i sina samarbeten, påverkar ohyggligt mycket mer än att vi som regionkontor skulle komma och tycka till. Då vänder man ju sig istället till de bästa och mest aktiva regionerna inom ett visst område, och det är den bästa och mest effektiva vägen att påverka både lagstiftning och pengar på sikt. Då blir man större, och får mer att säga till om.

Nätverken bygger ju på hur aktiva medlemmarna är, och vissa är mindre aktiva idag. Det kan vara allvarligt, om man inte kan samarbeta i Bryssel, var ska man då göra det?

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Helt klart hemmaplan, utan tvekan.

Utveckling: Man har inte resurser för att absorbera frågan. Jag menar att man inte hinner ta till sig, ha resurser för att förstå, ha resurser för att driva frågan vidare och man kanske inte ens har mandat för det. Den delen är jätteviktig. Det är vår akilleshäil, vi hade kunnat göra väldigt mycket mer. Vi skickar hem väldigt många bollar, men får dem väldigt sällan tillbaka.

RESPONDENT 6

➤ **Rollen som representant för kommuner och regioner i EU-frågor**

Efterfrågar era medlemmar att ni ska försöka föra fram synpunkter/påverka beslut/policy i EU?

Svar: Ja, det är vårt huvudsakliga uppdrag.

Utveckling: I vår verksamhetsbeskrivning så har vi som ett tydligt mål att vi ska vara med och påverka politiken i vissa på förhand givna frågor. Det handlar både om att vara där och visa intresse, men också om att faktiskt få ut någonting av det. Det här med att vi ska "få ut någonting av det", det handlar ofta om rena medel, som strukturfonderna, som också att vi är en del i EU, att vi kan visa att vi är med.

Är det vanligt?

Svar: Ja, det tillhör ju den vardagliga verksamheten kan man säga.

Utveckling: Vi jobbar ju med många olika delar på vårt kontor, såklart – det är flera olika projekt, och en hel del bevakning också. Men jag skulle vilja säga att vi är mycket aktiva i vårt lobbyarbete. Sen är det ju så att det måste finnas ett intresse hemifrån, men det gör det ju. Det är framför allt i sammanhållningspolitiken, främst för att det finns mycket medel att hämta där.

Det här med bevakning är ju också viktigt, för att skapa intresse. Det är ofta då vi kan få något mail eller så hemifrån, med frågor och liknande från exempelvis politiker eller tjänstemän. Det kan vara ganska utmanande, men också väldigt roligt. Det är ju ett kvitto på att det finns ett intresse.

Upplever ni att detta har ökat/minskat?

Svar: Ökat, helt klart.

Utveckling: Generellt sett ser jag en ökning. Men sen går det lite i vågor det där. Främst ser vi en ökning kring programperioderna och det är ju kopplat till allokeringen av medlen. Sen beror det kanske också lite på politiken hemma, vem som bestämmer, dvs. Alla politiker har ju inte samma intresse av EU-frågor, men det är ju bara att finna sig i det, egentligen.

Vilka medlemmar efterfrågar (vanligast) detta? Vilka inte? (politiker/tjänstemän)

Svar: Jag skulle vilja säga att det är ganska blandat. Men på det stora hela så formuleras ju uppdraget på politikernivå.

Utveckling: Politikerna tar ju årligen fram verksamhetsplaner som vi sedan utgår ifrån när vi gör vår (verksamhetsplan). Det är viktigt tror jag att vårt uppdrag här i Bryssel kommer från politikerna. Sen är det klart att rena beställningar kan komma från tjänstemannanivå, men då grundar sig ju även det på politiska initiativ.

Men jag skulle nog vilja säga att det där med rena beställningar är ganska ovanligt, hemmaplan är inte alltid så insatta här. Det ger oss en stor frihet att agera, givet det uppdrag som vi har här.

Påverkan om VAD?

Vilka politiska sakområden/frågor rör de påverkansförslag ni gör?

Svar: Sammanhållningspolitiken.

Utveckling: Det handlar ju främst om medlen, alltså pengarna som man kan få från regionalfonderna, där finns det ett enormt intresse från hemmaplan, och många av våra medlemmar är väldigt beroende av dessa pengar, i olika avseenden. Där är vi som mest aktiva, helt klart, även om det också går i vågor.

Utöver detta jobbar vi en hel del med infrastruktur, som blivit viktigare för våra medlemmar på sistone. Även här handlar det ju i grund och botten om ett ekonomiskt incitament för våra medlemmar, det är ju mycket enklare att skapa ett intresse på hemmaplan när det finns pengar med i potten. Även innovation är viktigt, i synnerhet då vi har flera lärosäten på hemmaplan.

Det är väl våra två främsta, men där är ofta ett par olika områden till med i våra verksamhetsplaner. Det här med miljöfrågor märker vi har fått ett större intresse från hemmaplan på sistone, och finns ofta med i våra aktiviteter här i Bryssel.

Brukar det vara samma synpunkter som efterfrågas eller kan det skilja sig åt?

Svar: Svårt att svara på. Beror ju helt och hållet på frågan.

Utveckling: Generellt kan man väl dock säga att ju mer pengar det finns i processen, ju mer engagerad är man från hemmaplan att se till att vi agerar i Bryssel, och hur vi gör det. Det kan vara lite frustrerande ibland, kanske, vi anser ju att Bryssel är så mycket mer än pengar. Men vi får nog finna oss i det, det handlar väl om prioriteringar.

Vilka intressen upplever ni ligger bakom era medlemmars försök att påverka policy i EU?

Svar: Självklart finns det flera intressen, EU kan göra väldigt mycket för våra medlemmar. Men i grund och botten, eller generellt sett, kan man se att där det finns medel att söka är man gärna mån om att vara aktiv.

Utveckling: Sen är det klart att det finns många andra anledningar att vara aktiv i Bryssel. Nätverkandet och kunskapsutbytet tror jag att våra medlemmar värdesätter högt. Om inte annat så gör ju vi det åtminstone. Jag tror att detta har börjat komma lite mer på senare år faktiskt, att våra medlemmar ser värdet i att vara en del av den Europeiska gemenskapen. Sen handlar det för oss (i Bryssel) att vara delaktiga i att kunna skapa dessa möten och nätverk.

Upplever ni en förändring i dessa intressen över tid?

Svar: Svårt att säga, men ja, kanske.

Utveckling: Det är nog sant att vi ägnar mer till åt rent lobbyarbete nu än, låt säga för 10 år sedan. Samtidigt går det som sagt i vågor, och ibland är det mycket fokus på att vi ska vara med och försöka påverka, och ibland inte.

➤ **Påverkan HUR?**

Vilken sorts kontakter har ni med EU?

Svar: Det är ju flera olika kontakter. Men framför allt måste det vara Kommissionen som vi använder mest.

Utveckling: Kommissionen är ju det forum där vi får bäst resultat. Men här gäller det ju att man kommer in tidigt i processen, att man är med från start så att säga. Då är vi där, ofta genom våra nätverk, för att ta fram ståndpunkter och på så sätt föra vår talan.

Kommer man in senare i processen är det ofta Parlamentet som är mer relevant, och framför allt så har vi bra kontakter med många av de svenska parlamentarikerna. Men det behöver inte vara så, vi har även andra typer av kontakter med parlamentariker från andra länder. Det kan handla om att vi bjuder in dem till olika tillställningar och så, för att lyssna av och låta dem höra hur vi och våra medlemmar tänker och tycker i aktuella frågor som kan vara föremål för debatt och omröstning i Parlamentet.

Hur har ert kontor gått till väga i försök att föra fram synpunkter/påverka EU-beslut eller EU:s politik.

Svar: Nätverken har börjat få en större betydelse för oss.

Utveckling: Det är ofta i nätverken som man tar fram positioner, och där man kan höras. Ofta så vill kanske en parlamentariker inte lyssna på en liten region, då går man ihop och för sin talan på det sättet. Det är ofta så det fungerar, man får en helt annan styrka på det viset.

Finns det vissa kontaktvägar för att påverka EU:s politik som är med självklara/naturliga än andra?

Svar: Oftast är det nog någon på Kommissionen som kontaktas först.

Utveckling: Det beror ju återigen på var man kommer in i processen, men vi försöker alltid arbeta väldigt proaktivt, och långsiktigt, och då är Kommissionen den naturliga samarbetsparten. Det är där intresset finns, och där vi brukar få störst genomslag i vårt arbete.

Dessa kontaktvägar handlar nog oftast om tjänstemän, och i synnerhet på DG Regio. Om vi vill gå högre upp i hierarkin, och kanske till och med träffa Kommissjonärer, så handlar det nog snarare om att vi inom våra nätverk kan få gehör för våra idéer och synpunkter.

➤ **Påverkan till VEM/VILKA?**

Vem eller vilka institutioner i Bryssel försöker ni oftast påverka?

Svar: Kommissionen.

Utveckling: Nu låter det kanske som att vi bara använder oss av Kommissionen, men det blir oftast där processen tar sin början. Det borde vara så de flesta kontoren här arbetar, att man har ett par kontakter i de frågor som man arbetar med som sitter i de olika generaldirektoraten.

Tyvärr blev väl aldrig CoR den samarbetspartnern som flera trodde den skulle bli. Vi använder dem ytterst sällan eftersom vi kan lägga våra resurser på andra håll, och så få bättre resultat. För oss kan vi nog dock ha större användning för Svenska representationen, åtminstone i vissa frågor. Här handlar det mycket om ett informationsutbyte, men också om en ständig dialog i syfte att på så sätt sprida våra idéer och budskap.

Finns/används etablerade kontakter?

Svar: Ja, absolut.

Utveckling: Det är ju lite så det fungerar här, vi är här och nätverkar, byter erfarenheter och knyter kontakter. Vi har några namn som vi ofta brukar diskutera med i de områden som är intressanta för våra medlemmar. Sen är det ju en hel del folk som byter plats här i Bryssel, så det gäller att hela tiden vara med och uppdatera sig på vem som sitter var och hur vi kan dra nytta av detta.

Det finns informella kontakter, men här ska man nog vara försiktig. Att de används rent yrkesmässigt, det beror ju lite på. Mest träffas man ju på en del mingel, ofta i relation till nätverksträffar och sånt. Det är klart att det byts mycket information, snackas en hel del om vad som händer. Sen vet man ju vilka intressen som finns hos dessa kontakter, och då träffas man ju även i mer professionella sammanhang. Man kan väl säga så här, för att förtydliga, att informella möten i Bryssel är oerhört vanliga, och de kan leda till mer yrkesmässiga kontakter. Så tror jag att det är för de flesta som arbetar med det som vi arbetar med.

➤ **Resultat**

Vilka vägar har ni upplevt som mest effektiva för att driva synpunkter och bedriva påverkansarbete i Bryssel?

Svar: Att vara aktiv är väl A och O.

Utveckling: Man måste hela tiden vara snabb på bollen, därför är det ju så viktigt att vi finns här nere. Det var väl egentligen så det började, vi etablerades för att hålla koll på vad som händer. Med detta kommer ju en uppsjö av kontakter, som sedan används i olika avseenden i olika frågor.

När det sen gäller rena kanaler för att påverka, så är ju Kommissionen kanske den bästa, om man är tidigt med i processen. Här är nog de nätverk som vi deltar i väldigt värdefulla, det är ju ofta via dessa som man kan bli hörd, även om man kommer från lilla Sverige.

Vilka problem har ni stött på när ni har försökt att bedriva påverkansarbete?

Svar: Kanske att det finns en ovilja hemifrån.

Utveckling: Politiken förändras hemma, och olika politiker verkar ha olika intressen i EU-frågor, och olika uppfattning om vad som är viktigt att prioritera. Ibland verkar man tänka att det här med EU är så långt bort, och det märks ibland ganska tydligt när politiken hemma byter färg. Sen tror jag att det grundar sig i en okunskap, tyvärr, framför allt hos politiker. De vet inte vilka oändliga möjligheter de har i både oss och i EU här nere (i Bryssel). Jag vågar nog påstå att flera kontor har det problemet.